

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 35 Fiyatı: 2 TL

Umutsuzluğa Yer Yok!

Şimdi Devrimci Örgütlenme ve Eylem Zamanı!

Bize Gerekli Olan

Sayfa 2

**Bizi de Alın
Çocukluğunuza**

Sayfa 4

24 Haziran Seçimleri ve Sonuçları Üzerine

Erdoğan seçim hazırlıklarına seçim tarihi açıklanmadan çok daha önce başladı. 7 Temmuz 2015 seçimlerinde izlediği yolu izledi, savaş aygıtını devreye soktu ve Türkiye üzerindeki “dış baskıları” kullanarak, seçmen kitlesini konsolide etmeye çalıştı. Bunda da, milliyetçilik ve şovenizmi köpürterek, istikrarın bozulacağı korkusunu büyüterek başarılı oldu.

ABD, AB ve Rusya’nın desteği ile Afrin’i işgal etti, İran’a müdahaleye hazırlanan ABD ile anlaşarak PYD’nin Menbiç ve Şengal’den çekilmesini sağladı. Kürt ulusal hareketine yönelik askeri faaliyeti seçim gününe kadar canlı tuttu. Bir yandan Türkiye’nin içinde debelenmediği ekonomik ve siyasal krizin uluslararası sermayenin bir oyunu olduğunu işlerken, diğer yandan da Londra’da uluslararası finans kuruluşları ile seçim sonrası ekonomik ve politik destek için anlaşmalar imzaladı. Böylece ulusal ve uluslararası sermayenin desteğini arkasına aldı.

Kimi “sosyalist” çevrelerin TUSİAD’ın olağanüstü Hal’in kaldırılmasına yönelik açıklamalarını sermayenin bir kesiminin AKP ve Erdoğan desteğini çekmesi olarak yorumlasa da gerçekte TUSİAD’ın bu açıklaması, seçimin kimin kazanacağından bağımsız olarak “elde edilecek olanın” dile getirilmesiydi. Çünkü seçimin bizzat kendisinin önemli hedeflerinden biri olağanüstü hal’in olağanlaştırılmasıydı.

Seçimin sonuçlarıyla ilgili her şey seçim öncesinde seçmen çoğunluğunun reddettiği, hile ile kabul edildiği açıklanan anayasada mevcuttu. Anayasa ile adaletsiz bir seçim süreci, seçim hileleri, zorbalıklar, muhaliflere, özellikle HDP’ye yönelik baskı, saldırı ve tutuklamalar vb. kısaca devletin bütün kurumlarıyla Erdoğan’ın yanında yer alacağı garanti altına alınmıştı.

Seçimden önce Kürtlere karşı yürütülen operasyonlar, Suriye’deki işgal hamleleri ve Erdoğan’ın emir erliğini üstlenerek sürece dahil olan ordu, oy kullanma süresi boyunca stlendiği görevi sürdürdü. Kürt halkını imha ve susturmaya adanmış savaş aygıtı bu kez, özellikle Kürt coğrafyasında, sandıkları denetim altına aldı. Usulsüzlükler, zorbalıklar, seçim öncesi çıkartılan yasalarla zaten yasal bir kılıfa oturtulmuştu. Geride kalan ise manipülasyon ve hile ile denetim altına alınan sandıklardan oyların nasıl çıkacağıydı.

3

BİZE GEREKLİ OLAN

Yusuf Erdem

Bir halkı sonsuza kadar aldatabilmek mümkün değildir. Yalancılardan, sahtekârların en yükseklerde konumladığı bir düzende; despotlar hangi kılıklara girerlerse girsinler, hangi kimliğe bürünürlerse bürünsünler, yığınlar üzerindeki etkileri zamanla aşınmaya uğrar, inandırıcılıklarını yitirirler. Yığınların derinleşen yoksulluğu ve çektiği acılar er geç hükmünü yürütür; artık demagojiyle, tatlı vaadler ve yalanlarla, zulümle korku yayarak ve şoven-militarist-kutsal uyuşturucularla sessizliği sağlayamaz, sömürü ve saltanatınızı sürdüremezsiniz.

En zor durumlarda bile yığınların karşısına –sınıf karakteri aynı olan- sahte ve sevimli alternatifler çıkarır. Biriken öfkeyi, devrimci enerjiyi – elbette mücadelede hiçbir risk almayan reformist ‘sol’cuların da yardımıyla- burjuvazinin bu ‘yeni’ alternatifinin arkasına yedekleyiverir.

Böylesi bir ortamda, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halkların gerçek devrimcilere olan ihtiyacı yaşamsal bir önem kazanır.

Gerçek devrimcilerin akıntıya kapılmaya, temel hak ve özgürlükler söylemiyle düşman sınıfın muhalefetine yedeklenmeye hakkı yoktur. (Bu söylediklerimiz,

ezilen halkların en özverili, en yığıt ve en bilinçli oğulları ve kızları olan gerçek devrimcilere –komünistlere- çok önemli görevler düşmektedir:

•Öyle bir ajitasyon ve propaganda örgütlemeli ve yürütmelidirler ki; zirvedeki sahtekarlar, ne söylerler söyleyinler; burjuvazi, halkın önüne hangi hayali kurtuluş umutlarını çıkarırsa çıkarsın, bunları deşifre etmeli, düşmanın asıl niyetlerini –görünenin altındaki asıl görülmesi gerekenleri- emekçi yığınlara apaçık gösterebilmelidir.

•Devrimci görüşlerimizi en etkili biçimde aktarabilen, bu görüşle-

izin vermemeli; gücü burjuvaziye karşı, devrimci bir merkezde biriktirmelidir.

•İktidarını kaybetmekten ölümden korkar gibi korkan faşist bir kadronun göze alamayacağı hiçbir çılgınlık yoktur. Bu tehlikeleri görmek ve hayali umutlara kapılan insanlarımızla her mahalde, her sokakta, her iş yerinde bir araya gelip bunları tartışmak; gelmesi muhtemel olan saldırıları kurbanlık koyunlar gibi beklemek yerine her türlü haksızlığa ve saldırıya karşı canlı bir refleks gösteren kalıcı eylem birliklerini hayatın içinde oluşturmak gerekmektedir.

Seçimden önce ve seçimden sonra -ve her türlü imkândan yararlanarak- bıkmadan usanmadan düşman sınıftan bağımsız hareket eden bir devrimci merkez inşa etmeliyiz.

“Halk bir deniz gibidir, bizse balıklarız; o denizin içinde olduğumuz sürece yaşayabiliriz ancak.”

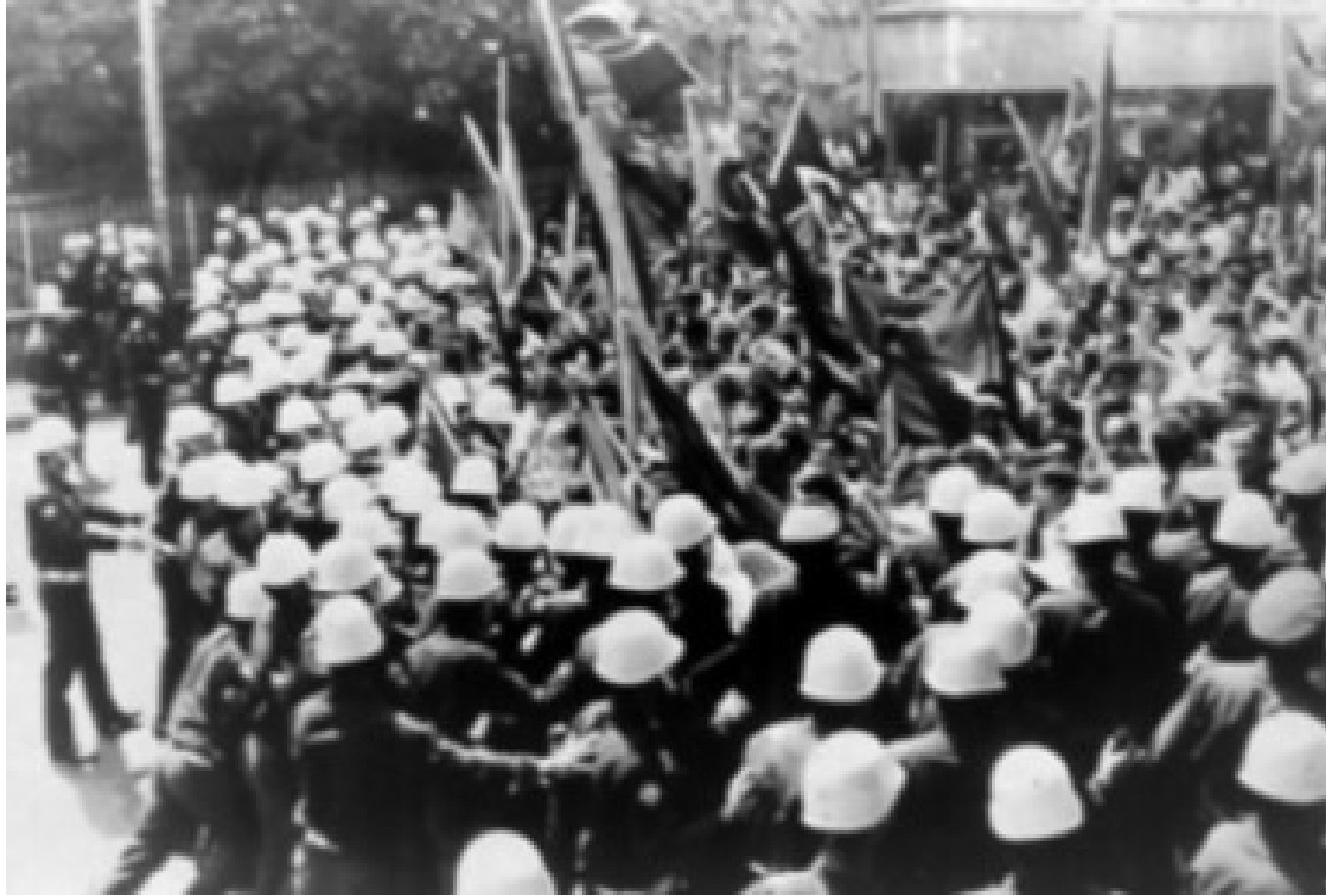
Son olarak –daha önce de yazdığımız gibi- burjuvazinin ve onun siyasi aktörlerinin çeşitli vaatlerine, tatlı yalanlarına kanmamak; mutlaka ve mutlaka kendi gücümüzü örgütlemek şart. Kurtuluşun daha kestirme bir yolu yok yazık ki.

Ve unutmayalım ki yeryüzünün en büyük toplumsal gücü, işçi sınıfıdır. Bir yoldaşın da işaret ettiği gibi proletaryanın sınırlı bir başkaldırısı bile burjuvaziyi paniğe sürükler. Üretimi durdurduğunda bütün hayat durmuş olur.

Yeter ki devrimci hareket ile sınıf hareketi devrimci bir sel yatağında buluşsun. Yeter ki tüm emekçiler ve ezilenler işçi hareketiyle güçlerini birleştirsinsin.

İşçi sınıfına, emekçilere ve tüm ezilenlere –burjuvazinin yalanlarına karşı- gerçekleri söylemek gibi bir görevimiz var.

Öncelikle devrimciler arasındaki kafa karışıklıklarını gidermek ve ideolojik savrulmalara son vermek gerekiyor. Sözün doğrusunu söylemek, örgütün devrimcisini inşa etmek ve eylemin doğrusunu eylemek zorundayız.

İktidarınızı sürdürmek için artık yapacağınız her şey siyasi ömrünüzü daha da kısaltmaktan başka bir işe yaramaz.

Ne var ki iktidarın ve düzenin asıl sahibi, kesinlikle baştaki despot ve kaderini ona bağlamış insanların oluşturduğu bir avuç yandaş değildir; asıl güç, burjuvazinin ve onun devletinin elindedir. Bu konuda devrimcilerin düşebileceği en büyük yanılgı bu gerçeği unutmaması ve düşman sınıfın ve binlerce yıllık devlet geleneğinin aklını küçümsemesidir. Bu sınıfın her zaman ve her duruma göre alternatif planları vardır.

elbette düşman sınıfın iç çelişkilerinden yararlanmamak, somut yaşanan politik süreci görmezlikten gelmek, en küçük fırsatları ve demokratik olanakları bile sonuna kadar kullanmak için gayret göstermemek anlamına gelmez. Hatta en güvenilirmez, en kısa süreli geçici ittifaklardan bile yararlanmak, komünist esnek politikanın bir gereğidir.)

Tarihin tempolarının alabildiğine hızlandığı, politik arenanın alabildiğine ısındığı ve burjuvazinin çok ağır bir yönetememe krizi içinde debelendiği böyle bir dönemde; işçi sınıfı, emekçiler ve

rin gereği olan eylemleri en etkili ve en cesur biçimde hayata geçiren kadroları harekete geçirebilmelidir.

•Bir yanıyla düşman sınıftan teorik, ideolojik, örgütsel ve politik olarak tam bir kopuşu gerçekleştirerek ona tam cepheden saldırırmayı göze alabilecek bir güç merkezini (devrimci bir program, Bolşevik karakterde bir parti) kavga içinde inşa etmelidirler.

•Bu devrimci kadrolar devrimci enerjinin biriktirdiği gücün reformistler ve ulusalcı kalpazanlar tarafından düşman sınıfın kanatlarından birine yedeklenmesine

1.sayfadan devam

Bu görevi de Anadolu Ajansı ve bilgisayarlar üstlendi.

Erdoğan'ın seçim sürecinde daha önceki seçimlerdeki gibi agresif bir seçim propagandası yürütmemesi, muhalefet tarafından AKP'nin zaafı olarak görülerek beklentiler yükseltildi. 24 Haziran akşamı seçim sonuçlarının açıklanmaya başlamasıyla birlikte bütün beklentiler ve yanılsamalar da dağılmaya başladı.

24 Haziran akşamı, CHP yöneticilerinin Anadolu Ajansı manipülasyonlarına gösterdiği tepkiden yaklaşık bir saat sonra devlet destekli silahlı AKP militanları sokakları işgal etti. 2. turda muhalefetin muhtemel adayı Muharrem İnce, CHP'ye gelineğine bağlı kalarak devletin bekası adına açıklama yaptı, seçim öncesi vaatlerini hiçleştirerek Erdoğan'ın kazandığını açıkladı. Seçim öncesi seçmenlerden sandıklara sahip çıkılmasını isteyen muhalefet partileri ve sivil toplum örgütleri (Örneğin "Oy ve Ötesi") seçim sırasında bırakalım sandığa sahip çıkmayı, devletin kayığına binerek yapılan hileleri bile görmezlikten geldiler.

Numan Kurtulmuş seçimden önce yaptığı "*Herkes şimdiden seçim sonuçlarını kabul edip, seçim sonuçları ne şekilde tecelli ederse etsin milletin tercihinin saygıyla karşılamak mecburiyetindedir. Yani milletin tercihinin üzerine söz söylemek kimsenin hakkı olmamalıdır, kimsenin haddi olmamalıdır. Seçim sonrasında ortaya çıkabilecek olan kendilerince olumsuz bir tabloyu hiç kimse şimdiden, peşinen seçimleri mahkûm ederek yorumlamaya kalkmasın*" açıklaması gerçeklik kazandı. Her şey, hem hileyi hem de tehdidi içeren bu açıklamaya uygun olarak gelişti. Muhalefet seçimi Erdoğan'ın kazandığını, daha sandıkların açılması tamamlanmadan kabul etti.

Erdoğan ve AKP'ye seçim zaferi sunan bütün partilerin seçim sonrası seçimden kazançlı çıktıklarını açıklaması, şaşırtıcı gibi görünse de bir gerçeğin altının çizilmesiydi. O da seçmenin reddettiği anayasanın seçim yoluyla seçmene onaylatılmasıydı. Bu da burjuvazinin istediği sonucu elde ettiğini, muhalefet ve iktidar partilerinin düzenin bekası noktasında birleştiğinin teyidiydi.. Bin bir vaatle seçmeni sandığa çekmeyi başaran muhalefet partileri, seçim sonrası teselliye seçime katılma ora-

nı ve AKP'nin düşen oylarında bulurken, HDP'liler ise, barajı aşmanın, parlamenter olmaktan çıkan, parlamentoya girmenin sevincini kutladı.

Seçimde seçmenin sandığa taşınması ve devletin yeniden dizaynına olanak sağlayan anayasanın meşrulaştırılması, kaybeden ve kazananları birleştirirken, sonuçların açıklanmasından sonra muhaliflerin adil olmayan koşulları, hileyi, usulsüzlükleri dillendirmesi tam bir pişkinlik örneğidir.

Olağanüstü Hal koşullarında gerçekleşen seçimin adil olmayacağı ve her türlü hileye açık olacağı önceden belli olduğu halde, bu koşullara dayanarak seçimleri eleştiren partilerin seçimlere nasıl, neden katıldıkları ise cevap bekleyen soruların başında geliyor.

Sonuçlar ve Sosyalist Hareket

Sosyalist hareketin (burada kastedilen CHP mitinglerine katılan ve HDP'ye destek veren Sosyalist Parti ve gruplardır) seçime yaklaşımına girmeden önce, HDP ile ilgili bazı noktaların altını çizmek gerekiyor. Seçim öncesi ve süresinde bütün baskı, saldırı ve tutuklamalara rağmen HDP'nin oy oranını büyük ölçüde korumuş olması önemlidir. Bu en azından, Türkiye Partisi olma yolunda ilerleyen HDP de ki değişime rağmen Kürt halkının direncini koruduğunu gösteriyor. HDP'nin barajı aşması bir başarı olarak görülse de bunu işlevleri tamamen elinden alınmış bir parlamentoda anlamlı bir gelişme olarak nitelendirmek mümkün gözüküyor. HDP'nin daha önceki parlamento deneyimi bu yargıyı destekliyor. Aldığı oy oranı önemli olsa da bunu HDP'nin izlediği politika için söylemek mümkün değildir. Politikasını Kürt sorununun çözümü noktasında düzenin kabul edebileceği sınırlara çekmesi, anadilde eğitim ve AB yerel yönetimler şartının kabulü ve Kürt sorununun çözümünde parlamentoyu hala işlevsel kabul etmesi, HDP'nin bugün içine düştüğü açmazın temel noktalarıdır. HDP meşru olmayan anayasanın meşrulaşmasına katkı vererek bizzat bu açmazı büyütüştür. Sayıca büyük kitlesi ile Türkiye Sosyalist hareketi bir dönemden beri izlediği politikayla batağa saplanmış, burjuva muhalefetin basit bir eklentisi durumuna düşmüştür. Fazla uzağa gitmeye gerek yok, 2015'ten bugüne sosyalist hareketlerin izlediği sınıf

uzlaşmacı çizgi, bu bitmişliği yeterince gözler önüne seriyor. 2013 Haziran'ında yeşeren umudun, "Gezi ruhu"nun adım adım sönümlenmesinin yol açtığı hayal kırıklığıyla "Tek Adam Rejimi," Saray Rejimi," "Faşizme karşı mücadele birliği" belgesi altında burjuva kulvara yöneldi. 2015 Temmuz'unda mizansen darbenin altındaki gerçek devlet darbesini göremedi. Mizansen darbeyi telin eden CHP'nin, Taksim mitingine tam kadro katıldı, ardından CHP'nin Adalet yürüyüşüne katılarak burjuva kulvardaki yerini sağlamlaştırdı. 2017 Anayasa Referandumu'nda içeriksiz bir hayır politikası izleyerek, anayasanın fiili olarak reddedilmesine katkıda bulunduğu halde, bu anayasayla düzenlenecek ve meşrulaştırılmasını sağlayacak seçime, HDP'nin meclise girmesini sağlamak adına (nesnel olarak) destek verdi.

Erdoğan'ın kaybetmesini HDP'nin barajı aşmasını da görerek, Erdoğan'dan kurtuluşun Türkiye'nin demokratikleşmesine yol açacağı masalına inandı ve HDP'yi tam kadro destekledi. Seçimin meşru olmayan bir anayasanın meşrulaştırılması demek olduğunu, Erdoğan kaybetse bile rejiminin kazanacağını göremedi. Bütün fonksiyonları yok edilmiş burjuva anlamda bile bir parlamento olmayan parlamentoya, HDP'nin girmiş olmasına başarı atfederek boylu boyunca parlamenterizm bataklığına saplandı. Bu bataktan çıkması da mümkün gözüküyor.

Seçimler, AKP ve Erdoğan'ın yeni bir zaferi ile sonuçlandı. Daha önce de belirtildiği gibi Erdoğan'ın zaferi olarak görülen şey ekonomik ve siyasal krizi içerisinde yönetemez duruma düşen burjuvazinin, devletin yeniden dizaynı için yeni bir olanağı elde etmesidir. Devletin seçim yoluyla kitlelerin gözünde meşrulaştırılan anayasaya dayanarak bu yeniden dizaynı; kapitalizmin dünya çapındaki ihtiyaçları, Türkiye kapitalizminin içinde debelendiği ekonomik, politik kriz ve savaş koşullarına göre sürecektir. Bu sürecin işçi sınıfı emekçiler açısından anlamı açıktır; daha ağır çalışma koşulları, daha katmerleşmiş bir sömürü, baskı, işsizlik, fiyat artışları ve geleceğe güvensizliktir.

İşçi sınıfı bu cenderenin içine sokulmasına bizzat kendi bilinç geriliği ve örgütsüzlüğüyle katkıda bulunmuştur. Öte yandan işçi sınıfının bu geriliğinde

kendini devrimci bir alternatif olarak örgütleyemeyen ve bu örgütlülüğü işçi ve emekçi sınıflara taşıyamayan komünistlerin sorumluluğu belirleyicidir.

Şimdi seçimden geriye, düzenin seçim yoluyla değişebileceğine ve kendi içinde demokratik bir dönüşüme uğrayabileceğine inanan işçi ve emekçilerin hayal kırıklıkları kaldı. Ancak bu hayal kırıklığı kendi içerisinde yeni bir devrimci çıkışında potansiyelini barındırıyor.

Burjuvaziye esas telaşa düşüren ve alelacele önlemler almaya iten de bu durumdur. Burjuvazi seçimden hemen sonra seçim sonuçlarının yarattığı hayal kırıklığının düzenin dışına taşmasını önlemek için, seçim öncesinde, medyanın da pompalamasıyla bir umut yaratılarak seçmeni sandığa çeken Muharrem İnce'nin, şimdi seçimde oluşabilecek düzen dışı arayışları absorbe edebilmek için devreye sokulması da bu ihtiyacın bir gereğidir.

Seçim öncesinde kendisini oy kullanmaya endekslemiş işçi ve emekçilere propaganda yapma olanağı son derece sınırlıydı. Şimdi yaşanan hayal kırıklığının geride bıraktığı "seçimle hiçbir şey değişmez" söylemi ile işçi ve emekçilerin değişimin ancak sosyalist devrimle geleceğini anlatmak çok daha olanaklıdır. Bizi bu düşünceye sevk eden, hayal kırıklığının içinde devrimci bir umudu barındırıyor olmasıdır. Seçim parlamentoyu işlevsizleştirip rafa kaldırırken, işçi ve emekçilerin burjuva parlamentosunun uyuşturucu etkisinden kurtulmalarının yolu da açılmıştır.

Kapitalizm hem dünyada hem de Türkiye'deki işleyişiyle toplumsal ilişkileri devrimleştirmeye devam edecektir. Ancak bu etki kitleleri kapitalizme karşı kendiliğinden seferber etmeye yetmiyor, yetmeyecek.

Görev komünistlere düşüyor. İşimiz dünkünden hem çok daha zor, hem de daha kolaydır; zordur; çünkü rejimin saldırıları artarak sürecektir, kolaydır; çünkü kitlelerde burjuva parlamentarizmine karşı oluşan güvensizlik bize yeni olanaklar sunuyor. Bu aşamada her şey, komünistlerin kendilerini devrimci tarzda örgütlenmelerin ve bu örgütlenmeyi işçi sınıfına taşımalarına bağlıdır.

Bunun için atılacak ilk adım; komünist bilinç, kararlılık, cesaret, feragat, sabır ve disiplinin yükseltilmesi, bu öğelerin bir örgütsel forma dönüştürülmesidir.

Bizi de Alın Çocukluğunuza!

Melis Akın

İnsan olma onurunu ve ölçülerini belirleyen ve Lenin'in belirttiği gibi insanlığın yeryüzündeki tek ayrıcalıklı sınıfı çocuklardır. Kapitalizmin tüm kendini var ediş koşulları ve tarihseliği içinde insana ve yaşama düşman bu sistemin çocuklar üzerindeki her türlü sömürü, katliam, baskı ve dayatmalarının tablosu taşınamayacak kadar ağırdır.

Göç ve Çocuklar

Eğer ki bombalar ölüm olarak yağmamışsa üstüne; evini barkını, doğduğu, yaşadığı, yaşamayı bildiği ortamdan can havliyle kaçan çocuklar var. Başka başka yerleri yurt edinmek, diline, yaşayışına yabancı bir coğrafyaya gözünü açmak zorunda kalan çocuklar, henüz kısacık hayatının en keşmekeşli sürecinde eziliveriyor. Dışlanıyor, horlanıyor, aç susuz kalıyor, yaşama tutunmak için sistemin karanlıkların-

sizin çalıştırılan ve hiçbir ekonomik, sosyal, güvenlik, sağlık koşulları dikkate alınmaksızın "suç" olduğu halde sömürünün orta yerinde duruyor çocuklar. İstatistikler, iş cinayetleri ve kazalarında çocuk işçiliğinin ağır sonuçlarını ortaya koyuyor.

Kayıtdışı çalışma koşullarına mahkum edilen, ekonomik zorla çalışmak zorunda bırakılan çocuklara çocukluklarını unutturan sistemin adı kapitalizmdir.

layan ve düşünen yanı ortaya çıkarma görevi başka bir dünya isteyenlere özgü bir çabaya dönüşmek zorundadır.

Pedofili ve Çocuklar

Üzerine söz söylemenin, cümle kurmanın en zor olduğu başlık pedofilidir. Çocuklara yönelik cinsel istismarın boyutları ve nedenleri ciddi değerlendirilmesi gereken bir konudur. İnsan ilişkilerini aşağılaştıran öncelikle sistemin doğasıdır. Cinsellik canlılar dünyasının bir gerçekliğidir. Bu doğallığı alıp sistem içinde özellikle de islam dünyasında çeşitli biçimlerde iğdiş eden, düşünce dünyasında bile perdeleyen, eğitimini ar edep çizgisiyle toplumun kendisine bumerang gibi çeviren de devlettir. İnsanı hayvana karşı bile tahrik eden sistemin kendisidir. Kendi insani erdemini yakalayamayan, normal evrensel bir psikoloji olarak değerlendiremeyeceğimiz hastalıklı ve sapkın davranışlarını çocuklara yöneltenler de elbette ki insanlığın çukurundadır. Pedofili kapitalizmin en utanç verici suçlarından biridir. Yeni insanı yaratmak bugünü yarına havale etmek değildir. Bugünden insan bedeninin dokunulmazlığını savaşa savaşa öğretmek görevimiz olmalıdır.

Ve Çocuklar!

*Saklı tutun gülüşlerinizi,
Şölenine hayatın...
O masum, o çocuk,
O yaşama tutunan,
Minicik ellerinizden,
Masallarınız söylenecek...
Saklı tutun umutlarınızı,
Size kavgayı,
Size açlığı,
Size yokluğu,
Size ölümü,
Size sizin olmayanı,
Şeker diye sunanlara,
Aldığınız her yaşa,
Binlerce yıllık yaşayış katanlara,
Bir sözünüz olacak...
Bir de bize,
Bu dünyayı ve düşlerinizi,
Güzelleştirmedik diye...
Saklı tutun çocukluğunuzu,
Bizi de alın çocukluğunuza ki,
Büyüyelim biz de,
Sizin yüreğinizde...*

Fotoğraf : Satyajit Saha

Savaş ve Çocuklar

Emperyalizmin tüm işgal ve katliam coğrafyalarında çırılçıplak zulme uğrayandır çocuklar.. Tüm dünyada kapitalizmin savaş çılgınlıkları, bombaları üzerine yağıyor çocukların. Aklın ve vicdanın hizası kan ve ölüm kuşanıyor. Vahşet, yüzünüzü döndüğünüz her işgal bölgesinde ezberiniz oluyor. Çocuklar, katillerini tanıyamadan, yaşını almadan, yaşama "merhaba" diyemeden kapitalizmin kirli dehlizlerinde kaybediliyor. Ufacık bedenleri, ruhları paramparça edilen bu çocuklar, savaşlara kurban ediliyor.

Kürdistan'daki çocukları; Ceylan'ı, Uğur'u, çocuklarının bedenlerini eteğinde toplayan, çocuğunun cansız bedenini buzdolabında saklayan anaları, kilometrelerce çocuğunun cenazesini sırtında taşıyan babaları düşünüyor insan. Kapitalizm öldürüyor, susturuyor ve içselleştiriyor katliamlarını. Savaşların faturası çocuklar için daha da katmerlidir.

da yol arıyor kendine. Her çocuk kendisine sunulandan hayat çıkarıyor. Zorunlu göçte çocuklar, çocukluklarından vazgeçiriliyor. Onları bir kaldırımın başında otururken, bir köşede tiner çekerken, bir lokantanın camına aklıkla yapışırken, masumluğunu yitirirken görürsünüz. Terkettiği yer de geldiği yer de acımasızdır çocuklar için. Çünkü sınırlarla belirlenemiyor insanlık. Kapitalizmin işlediği her yer birbirine benzer. Yabancılaşan her şeyi içerir çünkü kapitalizm.

Sermayenin İşgücü Yedeği Çocuklar

Kapitalizmde sermaye açısından kadın ve çocuklar işgücü yedeğidir. Ucuz işgücü olarak emek sömürüsü çarkında çocuklar önemli yer tutuyor. İster fabrikalarda, ister tezgah altı imalat yapan işletmelerde, ister tarım işçiliğinde, ister hizmet sektörlerinde olsun 16 yaş altı çocuklar çalıştırılıyor. İster hukuki ister siyasal düzlemde ele alınsın, burjuvazinin kendi yollarını ihlalde çekince görmek-

Eğitim ve Çocuklar

Eğitim çocuğun yaratıcı yeteneklerini keşfetmesini sağlayan bir öğrenme sürecidir. Türkiye'de sistemin gereği olarak ezbere dayalı, sorgulamayan, sorgulatmayan, uyuşturan ve şablonlarının kodları sisteme entegre bir eğitim sistemi ile karşı karşıyayız. Cumhuriyet döneminin tamamı boyunca; gericilik, milliyetçilik ve Kemalizm doktrini ile donatılmış müfredatlara hapsedilegelmiştir çocukların eğitimi. Bilimsel olanı yadsıyan, siyasi iktidarın gerici ve eylemsizleştirmeye dönük politikalarına uygun işleyen, adil ve eşit bir eğitim hakkının hayal olduğu kurumsal bir çöküntüdür eğitim. Öğrenciyi sınava bağlayan, eşitsiz yarıştıran, eğitimin parayla satıldığı koşullarda bu vahim tablodan eğitim çıkarmak, çocukları bu dar çerçeve içinden zararsız çıkarmak mümkün değildir. Kapitalizmin kurumsal işleyişlerinden bu beklentileri dillendirmek değil, aksine mümkün olduğunca çocuğun gelişiminde ve hayatın içinde sorgu-

Kayıkçı Kavgası Kıvamında Seçimler

Celal Özkan

Seçimlerin önceden ayarlanıp, reddedilen Anayasa'nın oy kullanılarak halka tasdik ettirilme oyunları olduğunu, 24 Haziran Başkanlık ve parlamento seçimleri sonuçlarıyla bir daha gördük. Önceden bilinen şeylere biraz şaşkınlıklar eklendi o kadar. Biraz da muhalefet ve iktidar oyunları yapıldığını gördük. Muhalefet tam demokrasi taahhüdünde bulunurken, iktidardakiler bizde ki demokrasinin kimselerde olmadığını vurgulayıp durdu. İktidardakiler, her şey yolunda olduğu için kekli Kıraathaneler vaat ederken, muhalefet, çok işçi çalıştıracak iş yerleri açacağım diyerek yeri göğü inletti.

Sonra, abuk sabuk söylemler dinletilmek üzere meydanlara inildi! Muhalefet atın nalından başlayarak geliştirdiği yiğitlerle ülkeler kurtaran sloganlar üretti; iktidar neredeyse "Drama Köprüsü"nü de ben yaptım." diyerek, yaptıklarım yapacaklarımın kanıtıdır demeye getirdi işi. İktidar, Kürtlerle aramız limonileşti demek zorunda kalınca, muhalefet Kürtlerle ilişkisini düşmanlıktan limoniliğe devşirdi! Savaş konusunda iki tarafta "en savaştan ben olurum ancak..." diyerek kitleleri kendinden yana çevirmeye çalıştı. İşçi sınıfı konusunda bir taraf, size iş bulup çalıştıracam merak etmeyin ücretli köleler derken; iktidar çalışm ayın yarı aç sokaklarda gezin ki kulum kölem olduğunuz anlaşılın demeyi kendisine hak gördü! Kapitalistlere, iki tarafta merak etmeyin, sizin kılınıza zarar gelmeyecek, es kaza zarar gelecek olursa da hallederiz dediler.

HDP'yi ise barajlara mahkûm edip, kafası suya gömülmek üzere olan, yüzme bilmeyen insan rolüne sokarak; iktidar hizaya gelmedi boğun gitsin, muhalefet ise işimize yaradığı sürece kafası suyun üstünde kalsın dediler adeta. HDP bu girdaba sokulmaya itiraz edip, sizlerin inayetine gereksinimimiz yok demesi daha mı doğru olurdu sorusuna cevabı onlar verir mutlaka ama, HDP sözde parlamentoya girmenin veya girmemenin kendileri açısından anlamı olmadığını hala anlamamışlarsa diyecek bir şey yok elbette. Barajın üstüne çıkıp, parlamentodan idam tehditleriyle cezaevine girmekle, parlamento dışından cezaevine girmenin anlamı var mıdır? Onlar daha iyi bilir. Barajın altında kalırlarsa düşman bellediğimizizin kârına olur mantığıyla destekleyip, dünya li-

teratüründe olmayan dışarıdan ittifak etmek ne kadar ahlakidir herkes kendine sormalı. Türkiye-liliğini kabul etmeyenlere karşı, Türkiyeli olmaktan hiç yarar görmeyenlerin, özellikle bunu ispat etmek için uğraş vermelerinin ne anlamı vardır acaba?

Sayısal meydan doldurma restleşmeleri de yaşadık elbette. Milyonluk kalabalıklara da aynı şeyler söyledi, küçücük topluluklara da. Kimisi dip dalga diyerek doluşırken, dibin ta dibine itildiğini unuttu bir an. Perinçek gibiler ise imzacılar kadar oy bile alamayacağını unutup, parti kapatmalardan adam öldürme vaatlerini sıraladı utanmadan. Karamolla-oglu'nun kara ellerindeki yanık

nuzu verin diyordu iki tarafta!

Gün gelip oylar kullanılmaya başlayınca, sokaklarda zorbalıklar baş gösterdi. Kürt illerinde silahlı, diğer yerlerde tehditkâr zor-balar kol geziyordu. Açıklamalar geldi "her şey kontrolümüzde" diyerek muhalefetten; açıklamalar geldi "ufak işler" diye iktidardakilerden. Kontrolde ve ufak işler diye tabir edilenler; hazır oyların sandığa konulması görüntüleri, seçim mahalline alınmayan müşahit çaresizlikleri, makineli tüfeklerle sokaklarda kol gezen çete külhanbeylikleri, ağzı bur-nu kan içinde kalmış insanlar ve ölümler! Her şeye rağmen bazı kızgınlıkla lanetleme halleri takınsalar da tüm yetkililer, "oylarnızı

indirip kazanan tarafın rakipleri olduğunu söyleyip, hempalar dalaşındaki kuyruğu kıstırıp savuşma halleri yaşattılar bir daha seçmenlerine! Seçmenlerden bile önce kabullendiler yenilgiyi veya bildikleri şeyi ilan ettiler.

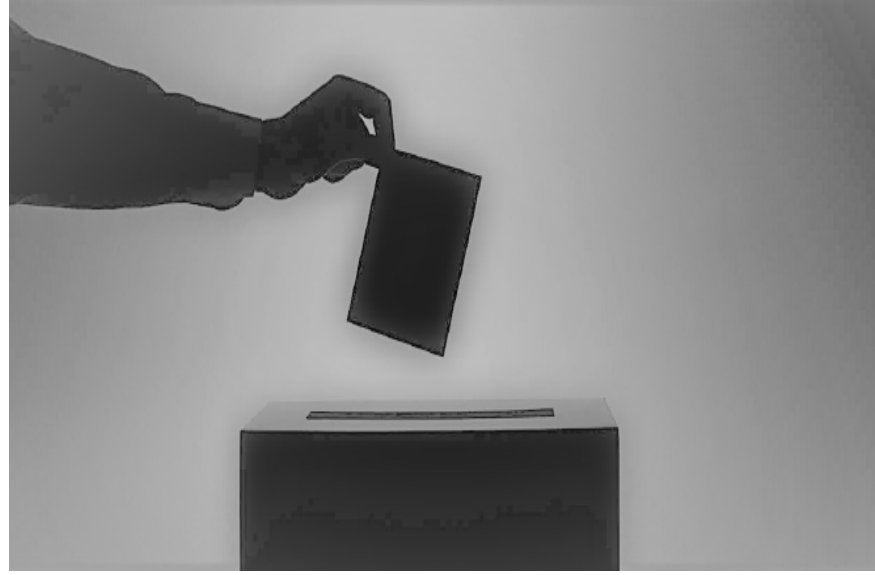
Ertesi gün "kaçırılmadım" açıklamalarıyla başlayan basın açıklamasına tanık olduk. Oysa herkes onun kaçırıldığını merak etmekten ziyade, "hani YSK önüne yatacaktık, neredeydin o sıralar?" sorusunun yanıtını merak ediyordu. Birde "beni kaçırarak anasından doğmadı" diyerek efenince olaylar aydınlanmış gibi görünse de, seçim çalışmaları ve sonuçları, karanlıkların da karanlığına gömüldü! Ama katılımın yoğun oluşunu demokrasinin ne kadar güçlü oluşuna bağladı basına açıklama yapmaya kalkışanlar. Hatta iktidardakiler, Avrupalılara meydan okuyup "bak biz % 90'ın katılımıyla seçiliyoruz" deyip çalım atmaya da eksik etmediler. Mezardan Kenan Paşa çıkıp "sizinki de katılım mı?" dese, ne derler acaba?

Sonuç itibarıyla işçi sınıfının devrimci çıkışının son derece zayıf olduğu bir yerde, burjuva partilerin muhalefetiyle demokrasi ve seçim olmaz. Aynı değirmene su taşıyanların muhalefet etmeleri böyle oluyor. İşçi sınıfının politik örgütlerinin resmen yasaklanmasa bile baskı altında tutulduğu bir ortamda ki seçimin sonucu mutlaka burjuvaziye yarar, bunu biliyoruz. Seçimler yönetememezlik durumlarını biraz daha ötelere kadar. Zaten asıl yönetemezliklerini bu sözde güçlü görünme halleri ele veriyor.

Seçim adı altında ki kayıkçı kavgasını daha da gerileyerek, savrularak geride bıraktık. Böyle giderse; kayıkçı kavgalarının gölgesinden çıkıp, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesini örgütleyecek gücü üretemeyeceğiz.

Çıkış yolu tektir. Çıkış yolu İşçi sınıfının politik örgütünün öncülüğünde yürütülecek savaşımdan geçmektedir. Bu doğrultuda bir karar alamadığımız sürece daha çok sahte kurtarıcılar sunulup, birçok yenilgiler tattıracağız bize.

Bu sahte kurtarıcılardan en yakın örneği olan Syriza ve Çip-ras'ın ne kadar sahte olduğunu gördükten sonra, daha sahtekârlarına bağlanmanın örgütsüzlüğün ta kendisi olduğunu anlamak zorundayız artık. Örgütlülük bize yan yollara sapmalardan kurtaracağı gibi, korkularımızdan da arındıracaktır.

kokusu binlerce kilometrelerden duyumsanırken, demokrasi havarisi olarak öne sürülüp aklandı, önceki aklamalara ek olarak.

Alanda ve her soydan sözlü, basılı medya kuruluşlarında iktidar ve muhalefetin en önemli ortak noktaları ise seçimlere katılım oranıydı. Çünkü utanmazlıklarını en geniş kitleye tasdik ettireceklerdi ki, iktidar erkini sürdürürken gücün kaynağını gösterecek; muhalefet erke layık görülürse, aynı kaynağı gerekçe gösterecekti.

Restleşmelerde oldu alanlarda, düzeyli, düzeysiz. Biri diğerine sallayınca, alanlar çılgınca alkış yağmurlarıyla dalgalandı, diğer alandan yanıt bekledi ki; aynı dalgalanmalar yaşasınlar. Biri atı alıp Üsküdar'ı geçtiği günlerin rahatlığıyla konuşurken, diğeri YSK oyunlarına meydan okuyarak, Üsküdar'a varmayı engelleyip İstanbul'dan at hırsızlarını çıkarmayacağına inandırdı yandaşlarını. "Siz yeter ki oyunuzu kullanın, namus saydığımız oyları koruyacağız" diye yeminler edip akitleşirken muhalefet, "kulak asmayın ben işimi bilirim" diyordu iktidardakiler. Ama mutlaka oyu-

kullanın biz buradayız, oyları çok kullanın ki, görsünler ne güzel demokrasi bizimkisi" diyorlardı.

Akşam olunca açıldı kutu kıvamında sandıklar. At nalından yiğit imal eden cengâver, külhane bir edayla YSK önüne çıkınca, pabucun pahalı olduğunu anladı. Çünkü askeri işgallerde bile görülmeyen muhasara altına alındığını gördü sandıkların da Kemal Sunal filmlerinde olduğu gibi "ben yakınlardayım" diyerek sıvıştı oralarından. Daha sonraları karanlıkta kalmış zamanlar yaşadık birkaç saat içerisinde yıllara bedel. Kimselerin merakını gidere-meddiği ve hala açıklaması doğru dürüst yapılmayan suskunluk zamanları yaşadık birkaç saatliğine. Suskunluk sosyal medya yazışmalarıyla daha esrarengiz haller alsa da kimseler sessizliği bozmadı. Bu durum o kadar şaşkınlık ve fütursuzlukla yaşandı ki, muhalefetin kanalı Halk TV'de "bu nasıl şey diyerek" isyan etti.

Bu sırada ülkenin her yerinde silahlı kişiler, havaya ateş açarak kutlamalara başladı. Tehdit fiili duruma dönüştürülünce, küçük enişte kıvamındakiler, yelkenleri

Kurtuluş Kendi Gücümüzdedir

Firdes Can

Seçim bildirgemizi ‘vaatlere kanma, gücünü örgütle’ sloganı ile çıkarmıştık. Bugün görmek istemeyenler açısından da tablo daha net göz önündedir. Gücümüzü örgütlemekten, bağımsız sınıf siyasetini yükseltmekten başka seçeneğimiz yoktur.

Bugüne kadar faşizme karşı demokrasinin korunması için başvuru cephe taktikleri burjuvazinin güçlenmesinden başka bir sonuç üretmemiştir, üretmez.

Burjuva demokrasisinin kazanımlarına sahip çıkılması ile işçi sınıfının mücadele ile söke söke aldığı demokratik haklar ve mücadelesi bir ve aynı şey olmadığı için, işçi sınıfı ve burjuvaziye bir araya getiren bir demokrasi mücadelesi mümkün değildir.

Bu iki karşıt mücadele biçimlerinden birincisi bütün temsili kurumları ve hukuk sistemi ile burjuva demokrasisinin korunmasını öngörürken ve işçileri bunun için mücadeleye çağırırken, ikincisi ise işçi sınıfının kazanımlarını korumayı mücadele yeteneğini geliştirirken onu daha büyük ve sonuç alıcı mücadelelere hazırlamayı öngörür.

AKP iktidarı döneminde siyasal ve ekonomik uygulamaların kitlelerde yarattığı tepki ve öfkeyi ‘komünistler’ örgütleyip birleştiremiyorsa ve halâ güçsüzlük içinde burjuvazinin bir kanadına bel bağlıyorlarsa, bunun nedenlerini kitlelerin gerçekleri görememesinden önce kendi ideolojik politik ve örgütsel konumlarında ve yetmezliklerinde aramalıdır.

Kurtuluş burjuvazinin iç çatışmasından medet ummakta değil, işçi sınıfının bağımsız devrimci eylemindedir. Bunu gerçekleştirmenin ilk koşulu burjuva ve küçük burjuva akımlardan ideolojik, politik ve örgütsel kopuş sağlanması sınıfın devrimci partisinin yaratılmasıdır. Bu gerçekleşmeden ne işçi sınıfının devrimci örgütlenmesi ve eylemi güven altına alınabilir ne de burjuvazinin iç çelişkilerinden devrimci bir tarzda yararlanılabilir.

Peki ne yapmamız gerekiyor?

Tarihi boyunca Türkiye sosyalist hareketinin zaaflarından biri, güçsüzlüğü burjuvazinin iç çelişkilerine dayanarak, burjuva fraksiyonlarından biriyle ittifak yaparak aşabileceğini sanmasıdır.

Acil görevlerimizden birisi işçi sınıfını burjuva partilerin kuyruğuna takan ‘kurtuluş’ projelerini mahkum ederek, sosyalist inşa sürecinin hakkını vermektir.

Dünyada ve Türkiye’de derinleşen ekonomik krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere çıkartılmasına karşı duracak, bundan ayrılmaz bi-

çimde yükselecek olan göçmen ve Kürt karşıtı hareketlenmelerle mücadele edecek, sınıf eksenli bir direniş hattı örme görevi bizi bekliyor.

Sınıfın örgütlenmelerinin geriletilmesinde, sendikaların politik eksenlerini bir yana bırakarak sosyalizme kapalı, salt ‘ekonomik temelli’ bir mücadele hattı izlemelerinin etkisi de görmezden gelinemez. Sendikalar sınıf örgütleri olmaktan çok uzaktır. Bu nedenle işçi sınıfı örgütlenmelerine duyulan ihtiyaç yakıcı bir sorun olarak ortada durmaktadır. Bu sorunu kimi sosyalistlerin sandığı gibi mevcut sendikaları bürokrat

ilan ederek, onların yerine ‘devrimci’ sendikalar kurarak, işçi sınıfı içinde yeni bölünmeler yaratarak çözülebileceğini sanmak ‘sol çocukluk’ tur.

Tersine bu sorun ancak sınıf siyasetini işçi sınıfına taşıyarak, sınıftan öğrenerek, işçi sınıfının en diri en militan kesimlerini sınıfın öncüsü olarak örgütleyerek aşılabılır.

İşçi sınıfı içerisinde açık mücadele biçimleri yanında, farklı mücadele

biçimlerini de kullanarak, kendi gücüne güveni temel alan, iyi düşünülmüş ve iyi hazırlanmış fabrika ve işyerlerindeki örgütlenmeleri, işçi dernekleri, kooperatifler, kültür evleri vb. araçlarla, fabrikaların dışına taşıyarak, çevresindeki örgütlenme ağını geliştirerek, birleştirici eylemi öne çıkararak, bunu, küçük de olsa, birbirini izleyen başarılarla, sınıf hareketinin ve toplumun, tümüne yayarak işçi sınıfı üzerinde kurulan burjuva hegemonyayı kırmak zorundayız.

İşçi sınıfı ve emekçileri çok daha karanlık ve zor günlerin beklediği açıktır. Gericiliğin ve gücün karşısında ancak devrimci birlik ve güçle durulabilir. İşçi sınıfının, emekçilerin önündeki tek yol budur.

İşbaşı - Sağlık ve Güvenlik

Tam Satıyorduk ki!

Artsın Turan

Uzunköprü-İstanbul seferini yapan yolcu treni, Çorlu-Muratlı arasında Sarılar Mahallesi mevkiinde raydan çıkıyor.

Raydan çıkan 5 vagon yetkili valiye göre menfezlerin çok eski olmasından ötürü yağın yağmura dayanmamış. Tren yolu güzergahında balast malzeme boşalmış.

Acaba ölen 24 kişi, memur veya işçi olmadığı için mi sendikaların dikkatini çekmiyor? Yoksa makinistler başka bir millettendir mi?

Sorumluluk varsa en hassas çalışma yapılmalı. Suçu bir kişiye atarak balast veya istihdam sorununu çözemezsiniz. Kazanın teknik boyutlarına girmeden, sonrasına yönelik bazı sorularımı beraber düşünelim.

Soru 2- Savcılık dava açar mı?

Cumhuriyet Savcısı suç duyurusunda bulunup dava açacaktır. Kime? Makiniste.

Buradan tepeye kadar ulaşacaktır. Eğer ki ulaşmak isterse. Burada hak kaybı ve çalışma kaybı değerlendirmesi, sigortalılık ve emeklilik hakları ve benzeri haklar tüm yolcular tarafından değer-

kişi, İstanbul'da 95 kişi, tekrar İstanbul'da 15 kişi, Konya'da 38 kişi, Ankara'da 20 kişi, yine Ankara'da 32 kişi, İzmit'te 17 kişi, Kayseri'de 25 kişi, Kütahya'da 9 kişi, Bilecik'te 5 kişi ve tüm bu kazaların nedenleri; yoldan çıkma ve/veya 2 trenin çarpışması şeklinde duyuruluyor.

Bu hatlar; kimyasalları taşıyacak, tehlikeli madde getirecek, atık

TCDD bünyesindeki sendikalar-dan yapılan tek açıklama BTS 'den gelirken, önemli bir sorunu da dillendirdiler. Yol bekçi kadrosu ve görevleri bu kadronun boşaltıldığı ve doldurulmadığı bilgisini basına bildirdiler. Yalnızca bu kadro mu? TCDD'nin iki ayrı birimi bölünüp kadroları belirsizleşirken ne bekliyorduk?

TCDD'nin isminin değiştirilmesi -Demiryolları Düzenleme Genel Müdürlüğü- zaten Bakanlık adı da değiştirildi. UDH Bakanlığı adını Ulaştırma ve Altyapı olarak değiştirdi.

Soru 1- Ölenler yolcu ve sigortalı önlemler nasıl değerlendirilmeli?

Bence sigorta kavramı, çıkış noktası olan risk değerlendirme yönteminde yolcu bir paydaş olarak değerlendirilmelidir.

Okulda öğrenci, hastanede hasta, otele konaklayan, yurttan öğrenci, lokantada yemek yiyen nasıl değerlendiriliyorsa, trenle seyahat eden de aynı koşullarda değerlendirilmeli. Bunları değerlendiriyor muyuz? dediğinizi duydum. Yönetmelik ne diyor?

lendirilmelidir. Kendi çalışanı kazada (4) yaralandı, diğer 334 kişi gibi. Bunlar işçi ve/veya memur veya emekli fark etmiyor. İşgücü kaybı veya malullükleri hangi sürecin parçası olacak?

Soru 3- Daha önce ne ders aldık?

Tüm dünyada tren kazaları oluyor. Ders olarak sorunlarını çözmenin yöntemini de oluşturuluyor. 7 Ekim 1945 Erzincan Bağıştan'da 2 yolcu treni çarpıştı 40 yolcu ölürken, 40 kişi yaralanmıştı. Ankara'da 38 kişi, Niğde'de 31

nakledecek, tonajlı malzeme taşıyacak, yani karayoluna göre daha güvenli bir taşıma yapacak, Modernize edilmiş haliyle, yeni T.C nin lojistik ağının entegrasyonunun için ilk aşaması olarak tasarlanmıştı.

Böldüğümüz, ismini değiştirdiğimiz "Emniyet Yönetim Sistemi (EYS)" getirip, alt yapısını modernize ettiğimiz tren işletmeciliğimiz tam özelleştirmenin arifesinde ! Kısacası sorduğumuz tüm soruların, alamayacağımız yanıtları kapitalizme içkin bildik sonuçlardır.

Makro/Uyum ve Real Market İşçileri; Direnişe Devam!

Beğendik Grup tarafından hileli şekilde iflasa sürüklenen ve hileli iflas yoluyla tazminat hakları gasp edildikleri için 11 aydır direnişte olan Real direnişçileri ile Migros'a satıldıktan sonra işsiz kalarak tazminat hakları gasp edilen Makro/Uyum Market işçilerinin eylemleri hız kesmeden sürüyor.

"Tazminat hakkımız, söke söke alırsınız!", "Kahrolsun sarı sendikacılık!", "Media Markt'a girme, zulme ortak olma!" sloganları ile, ilgili firmaların bulunduğu bir çok AVM'de eylem yapan işçilere, destek büyüyor.

Nakliyat-İş Sendikası Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ; *"Onlarca yıllık alınterimiz ve kazanılmış haklarımızı yerli ve yabancı sermaye sahiplerine ve para babalarına yedirmeyeceğiz"* açıklamasında bulunuyor.

Nakliyat-İş öncülüğünde mücadelelerini sürdüren Makro/Uyum ve Real direnişçilerinin birçok AVM'de gerçekleştirdiği eyleme polis müdahale ediyor. Yetmiyor çevik kuvvet saldırıları ile karşı karşıya kalıyorlar.

MİGROS'un Uyum Mağazalarının tamamını ve Makro Mağazalarının da bir kısmını satın almasıyla işsiz kalan ve tazminatları ödenmeyen 1500 işçi adına yaklaşık 3 haftadır direnen işçiler Ankara'da şirket yetkilileriyle görüştü ve tek bir sonuç aldılar;

Direnişe devam!

Denfa Maden İşçilerinin Direnişi Sürüyor

Gazetemizin bir önceki sayısında; 110 Denfa işçisinin ücretsiz izne çıkarıldıkları gerekçesiyle şantiye önüne çadır kurarak direnişe başladığını, 29 Mayıs'a kadar ki süreçte firma ile yaptıkları görüşmelerden hiçbir sonuç alamayan işçilerin, 5 aylık geriye dönük maaş ve ihbar tazminatlarını alana kadar eyleme devam edeceklerini duyurmuştuk.

"biz oturma ve iş yerini terk etmeme eylemleri yaptık. Seçimden önce paralarımızın bir kısmını yatırıp tekrar işe başlattılar, seçimler bitti. İşte gelen son nokta 91 kişi işsiz kaldık. Bundan sonraki süreçte yasal haklarımızın peşine düşeceğiz" dediler.

Hattat Holding Hema Endüstri A.Ş. yöneticileri işten çıkarmalarla ilgili bilgi vermekten kaçınırken, Denfa firması yönetimi de sessiz kalmayı tercih ediyor.

Yeraltından hayat çıkarmak için ağır çalışma koşullarında, izinsiz, yaşam alansız maden ocaklarında öümle yaşam arasında kalan ve mesleğin "fıtratı" olarak olağanlaştırılan cinayetlerle, güvencesiz çalışma şartlarıyla iş sektörlerinin en acımasız koşullarının işlediği madenlerde, yerin dibinden yaşama ses veren maden işçileri yalnız değildir!

Gelinen süreçte 29 Haziran 2018 Cuma günü mesai bitiminde 91 işçinin iş akdi feshedilerek işten çıkarıldı. İşçiler yaptıkları açıklamada; *"Uzun zamandır bu mücadelemiz devam ediyordu. Önce maaşlarımızı vermemeye başladılar, sonra ücretsiz izne çıkarttılar, sonrasında"*

Barilla İşçisi Grevde

Bolu'da faaliyet gösteren ve 1994'ten beri Barilla The Italian Food Company tarafından işletilen makarna fabrikasında, işçilerin talep ettiği yüzde 20 zam oranı kabul edilmeyince grev başladı. İşçilerle toplu iş sözleşme süreci aylardır devam ederken, Toplu iş sözleşmesi görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanınca Tek Gıda-İş sendikası üyesi 160 işçi grev kararı aldı.

Jandarma ve emniyet ekiplerinin geniş güvenlik önlemi aldığı ve bir TOMA'nın da hazır bekletildiği fabrika önünde işçilere seslenen Tek Gıda İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel, *"150 lirayı vermemek için bir işletme grevi göze alıyorsa, bizim için düğün bayramdır. Coşkulu"*

bir şekilde başlayan greve çeşitli sendikalardan önemli katılımlar gerçekleşti. Sabah başlayan grevimiz halaylar eşliğinde geniş katılımlı ve coşkulu bir şekilde devam etmektedir." dedi.

İşçiler sık sık *"İş ekmek yoksa barış da yok", "Birleşe birleşe kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak"* sloganları attı. Türk Metal üyesi işçiler de destek vermek amacıyla Barilla işçilerini ziyaret etti.

Barilla işçilerinin mücadelesi sürüyor.

Flormar İşçilerinin Mücadelesi 67. Gününde

Gazetemiz yayına girerken Flormar işçilerinin eylemi 67. Gününde ve coşkuyla sürüyor. Direnişin yarattığı kamuoyundan ve işçilerin kararlılığından rahatsız olan firma yönetimi, eylemi kırmak için her türlü yola başvuruyor. Ancak yaygınlaşan boykot ve fabrika önünde

67. gündür yapılan eylemlerde işçiler geri adım atmıyor. Flormar ve Yves Rocher Türkiye işçilerinin eylemselliği karşısında yürütülen her türlü yalan dolan beyanatlar ve imaj tazeleme çabaları kamuoyu nezdinde de makyaj tutmaz halde. Artık ne makyaj tutuyor ne imaj yenileme ne yalan dolanla kamuoyunu etkileme çabası etkili değil.

İşçilerin talebi net. Tek yol, sendika ile görüşme masasına oturup, direnen işçilerin talepleri doğrultusunda sendikayı resmileştirmek, atılan işçileri geri alıp, toplu sözleşme imzalamaktır.

Yoksa; işçilerin de belirttiği gibi, mücadeleye devam.

Aygün Alüminyum İşçileri Mücadelede Kararlı

Türk Metal Sendikası'nda örgütlenen Aygün Alüminyum işçileri, ücretlerine zam ve iş güvenliği malzemelerinin verilmemesi üzerine mücadele başlattı. İşten atma tehdidi ile işçiler üzerine baskı kuran firma, son olarak 12 işçiyi daha işten çıkardı. İşten atılan işçiler, fabrika önünde bekleyişlerine devam ediyor. Çalışan işçiler ise iş yavaşlatma eylemi yapıyor, yemek ve molalarda kapıya gelerek arkadaşlarına destek veriyor.

“Hak almak için birleşmek, örgütlenmek ve mücadele etmek zorundayız. Bu gün sendikaya üye olarak örgütlenmeye ilk adımı attık. Şimdi bu örgütlülüğü her gün yeniden daha güçlü kurmalıyız. Çünkü patron her gün bir şey yaparak birliğimizi zayıflatmaya, kafa karışıklığı yaratmaya çalışıyor. Bunun için sadece

üye olup beklemek değil her işçi başarmak için ne yaparım diye kafa yormalı. Bunu başarırız patronun saldırılarını geri püskürtebiliriz. Eğer işten atılmalar devam ederse, atılanlar geri alınmazsa daha ciddi eylemler yaparak ciddi olduğumuzu, kararlı olduğumuzu göstereceğiz. Başarmak için birliğimizi ve mücadelemizi daha da büyütmeliyiz.” diyerek Evrensel'e röportaj veren işçiler, fabrika önünde çadır kurarak direnişlerini sürdürüyor.

General Elektrik, İşçi Kıyımına Hazırlanıyor

Türkiye'nin en büyük elektrik trafo üreticisi General Elektrik'in (GE) Gebze fabrikasında çalışan işçiler, birçok kez yabancı firmalar arasında el değiştiren ve GE'nin milyon dolarlar ödeyerek aldığı ve Gebze'de faaliyet gösteren şirketin büyük karlar nedeniyle çok kez el değiştirdiğini ve onların bu karlarının kendi emekleri olduğunu açıklıyor.

“Yerli ve milli” olmasalar da(!) bu fabrikalarda çalıştığını ifade eden

işçiler, çalışma koşulları ve yaşam şartlarının biraz daha iyileştirilmesini talep ettiklerinde grevlerinin yasaklandığını, Birleşik Metal İş ile EMİS arasında sözleşme döneminin başlamak üzere olduğunu ifade eden işçiler, fabrikalarında 600 civarında işçi çalıştığını ve grevlerinin 2 saat içinde yasaklandığını söylüyor.

Gelinen noktada trafo siparişlerinde azalma oduğu gerekçesi ile; “İşler azaldı, sipariş alamıyoruz, masraflar arttı bunun için daralmaya, küçülmeye gideceğiz” diyerek işçi çıkarımına hazırlandığı belirtiliyor.

“Evet biz işçileri kağıt mendil gibi görüyorlar, kullan at. Hastalanmak doktora gitmek, düğün-cenaze senin neyine! Çocuğunun mezuniyet töreninden sana ne! İş varken nefessiz çalış, işler biraz azalınca kapı önüne! Ama yine de umutsuz değiliz Amerikalı patrona karşı yerli ve milli reisimiz var! Bizlerin kapı önüne konulmamıza izin vermez di mi!” diyerek seslerini duyurmaya çalışan işçiler;

“Eğer biz işçiler fabrikamızdaki bu işçi kıyımına karşı sessiz kalırsak bu GE ile sınırlı kalmayacak. Eğer biz bu kıyım karşısında sessiz kalırsak önümüzdeki EMİS sözleşmesi kayıpla bitecek. Bunun için sendikamızla birlikte temsilci arkadaşlarımızla birlikte mücadele etmeliyiz.

Başta sendikamız Birleşik Metal-İş üyesi diğer fabrikaların işçilerini General Elektrik'teki işçi kıyımına karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.” diyor.

En küçük üretilen trafoların işçiler tarafından bir günde üretildiği, satışının 3 milyon doları bulduğu bu firmanın işçiye hak gördüğünü ancak kapitalizmin sömürü düzeniyle açıklayabiliriz. GE'nin ve sektördeki tüm işçilerin örgütlenmesi ve üretimden gelen gücünü kullanarak tüm yasaklara meydan okuması, ancak örgütlü mücadele ile mümkün olacaktır. GE işçileri yolu açacak güce tarihsel olarak sahiptir.

Seçimler ve Ordu

Osman Tiftikçi

2. Ordu Komutanının T. Erdoğan'ın muhalefeti eleştiren konuşmasını alkışlaması üzerine ordu tartışması başladı. M. İnce defalarca bu komutanın apoletlerini sökeceğini ifade etti. Tartışmaya, Genel Kurmay Başkanı'nın Abdullah Gül'ü "ziyareti" ve Tayyip Erdoğan'ın Ergenekon davalarındaki "savcılığı" meselesi de eklendi. Meral Akşener de bu tartışmaya Kuleli Askeri Lisesi'ni açacağını vaat ederek katıldı. T. Erdoğan ise suçlamalara, "ben bunların hepsinin baş komutanıyım" diyerek cevap verdi. Böylece, ordunun mevcut durumu, düzendeki ve emperyalist sistemdeki yeri tekrar gündeme geldi.

Muharrem İnce'nin ordu komutanına ve Erdogan'a çatarken sergilediği cesarete bakılırsa, arkasında epey destek var görünüyor. Kemal Kılıçdaroğlu ve CHP'nin desteği malum. Bunlara ek olarak TÜSİAD ve NATO desteğinden de söz edilebilir.

28 Şubat 1997 süreci ile birlikte Türkiye'de yeni bir dönem başladı. Bu süreç 2002 yılında AKP-Gülen ittifakının iktidar yapılmasıyla sonuçlandı. Ordu 1997'den 2002 seçimlerine kadar AKP ve F. Gülen'in karşısında tek bir siyasi ve dini (cemaatleri kastediyoruz) rakip bırakmadı. Kısaca şunlar oldu:

Refah Partisi ve ardından kurulan Fazilet Partisi kapatıldı. Erbakan ve çevresine siyaset yasağı konuldu.

İskenderpaşa, Süleymancılar, Işıkcılar, Milli Görüş büyük darbeler aldı. Ne hikmetse cemaatlerin liderleri ve önemli kişileri birkaç yıl içinde öldüler veya öldürüldüler. Erenköy Cemaati lideri Musa Topbaş, Süleymancıların lideri Kemal Kaçar, İskenderpaşa Cemaati lideri Esat Coşan (trafik kazasında), Işıkcılar Cemaati li-

deri Hüseyin Hilmi Işık öldüler. İsmailağa Cemaatinin liderliğine hazırlanan Hızır Ali Muratoğlu, Kürt Nurcu Zehra Cemaatinin kurucusu İzzettin Yıldırım öldürüldüler. Bu süreçte Mehmet Kutlular, Mirzabeyoğlu gibi birçok cemaat ileri geleni de tutuklandı, yargılandı, cezalar aldı.

Kürt hareketine saldırılar arttı ve Abdullah Öcalan yakalanıp Türkiye'ye getirildi. Cezaevlerinde F Tipi uygulaması başlatıldı. Onlarca devrimci diri diri yakıldı. Yüzlerce devrimci ölüm oruçlarında hayatını kaybetti ve sakat kaldı. ANAP, DYP ve DSP darmadağın edildi. Sonuçta bütün rakipleri temizlenen AKP-Gülen ittifakı yüzde 34 civarında oyla tek başına iktidar oldu ve mecliste çoğunluğu da ele geçirdi.

AKP-Gülen ittifakına verilen en önemli görevlerden biri, onları iktidara taşıyan ordunun yeniden yapılandırılması idi. Çünkü Büyük Ortadoğu projesine, Fethullah Gülen'de simgelenen ABD ve İsrail dostu ılımlı İslam'a ve ABD'nin, NATO'nun Kürtlere yönelik uzlaşıcı politikalarına karşı ordu içinde ciddi bir muhalefet vardı. Atatürkçü laik ve Kürtlere karşı şiddet dışında hiçbir şeyi aklından geçirmeyen askeri kesim ve bunların sivil müttefikleri, yeni politikalar için pürüzler yaratıyordu.

Ordunun hem ideolojik hem de örgütsel olarak döneme uygun yeniden yapılandırılması için Ergenekon operasyonları başlatıldı. Amaç sözünü ettiğimiz, problem çıkaran kesimin tasfiyesiydi. Bu konuda Genel Kurmay Başkanını bile terörist ilan edip hapse atacak kadar gözü kara adımlar atıldı. Fakat bu tasfiye ve yeniden yapılanma süreci yarım kaldı. Çünkü T. Erdoğan bu sürecin yarattığı boşluklardan faydalanarak, tek parti ve denetlenemeyen bir tek adam diktatörlüğü kurdu. Devletin resmi ideolojisini, yargıyı, bürokrasiyi, eğitimi alt üst etti. T. Erdoğan bunları yapabil-

di, çünkü meydan boş kalmıştı. Ordu, operasyonların etkisiyle siyasetten çekilmişti ve önceden olduğu gibi, muhtıralarla sürece müdahale edebilecek durumda değildi. T. Erdoğan meclisteki gücüne, muhalefetin zayıflığına dayanarak canının istediği her şeyi yapabiliyordu. Emperyalizm ve yerli sermaye yoldan çıkan T. Erdoğan'ı 24-25 Aralık operasyonlarıyla ve 15 Temmuz darbe girişimiyle yola getirmeye çalıştı ama başaramadı. Büyük ihtimalle geride kalan "Ergenekoncu" kesim bu darbeye engel oldu. Ardından T. Erdoğan telaş içinde, pek de önünü ardını düşünmeden orduda birçok değişiklik yaptı. Ordu emir komutası karmakarışık bir hale getirildi. Askeri okullar, askeri hastaneler gelişigüzel düzenlemelere maruz kaldılar.

Burada T. Erdoğan'ın orduda yaptığı tasfiyeleri, onun kendi ordusunu kurmak olarak gören, hatta orduyu artık R.T. Erdoğan'ın ordusu olarak değerlendiren görüşlere de kısaca değinelim. Bu konuda daha önce şunları söylemiştik:

"Bu sistemle tüm bağları koparmadan bu sistemden bağımsız bir ordu kurulamaz. Bütün önemli sanayiniz emperyalist tekellerin bir parçası olacak, dış ticaretinin tümü bu sistemle olacak, üretim için ithalata bağımlı olacaksınız, bankaların, borsanın yüzde 80'i yabancılardan olacak, askeri teknoloji ve sistemler bakımından NATO'ya bağılı olacaksınız, ülkenizde ABD üsleri, askerleri, silahları bulunacak.. ve bunların hiç birine dokunmadan Batı'dan bağımsız kendi ordunuzu kuracaksınız! Türk ordusu NATO'ya, Pentagon'a bağılı, buna göre örgütlenmiş, biçimlenmiş bir kurumdur. Batı sisteminden tümüyle bağımsızlaşmadan farklı bir ordu kuramazsınız."

"AKP yeni bir ordu oluşturmuyor. Var olan orduyu, onun temel yapısına dokunmayacak biçimde değiştiriyor. Ordu NATO kriterlerine göre örgütlenmiş, bu kri-

terlere göre eğitilmiş, bu ilişkiler içinde kalmaya devam eden bir kurum. AKP komutanları değiştiriyor. Kurumu ve sistemi değil." Bugün de bu konuda söylenecek yeni bir şey yok.

Özetle orduyu yeniden yapılandırma girişimi istenmeyen iki sonuç verdi: T. Erdoğan'ın tek adam diktatörlüğü ve ordunun bir yanda Fetöcü denilenlerle, diğer yanda bunlara karşı olanlar biçiminde ikiye bölünmesi. Yani egemen sınıflar bir bakıma kaş yapayım derken göz çıkardılar. Şu an düzenin en acil işlerinden biri ordunun içinde bulunduğu karmaşaya son verip, onu yeniden yapılandırmaktır. T. Erdoğan'la M. İnce ve CHP arasındaki ordu tartışmasının sebebi budur.

Bu işin aciliyeti içinde bulunduğumuz ağır siyasi ve ekonomik bunalımdan da kaynaklanıyor. 24 Haziran'da yapılacak seçimler hiçbir sorunu çözmeyecektir. AKP ve T. Erdoğan'ın iktidarda kalması durumunda, bu iktidar kitlenin gözünde gayrimeşru bir yönetim olacaktır. Çünkü AKP ve Erdoğan zaten halkın gözünde, 7 Haziran 1915' te ve referandumda kaybettikleri halde, bu mevkilerde zorla oturan işgalciler durumundadırlar. T. Erdoğan'ın seçimle güven tazelemesi mümkün değildir.

Muhtemel bir iktidar değişikliğinde ise, örneğin CHP-İYİ Parti iktidarında, Kürtlerin, işçi sınıfının, Alevilerin, gençliğin, kadınların demokratik istemlerine tatmin edici cevaplar verilemeyecektir. Çünkü düzenin bu demokratik tavizleri verecek gücü yoktur. Cumhuriyet kurulduğu günden beri bu demokratik hakları verebilecek gücü kendinde bulamamıştır, bugün ise daha kötü durumdadır.

Unutulmamalı ki Kürtler üzerinde uygulanan zorla imha politikaları, seçilmiş milletvekillerinin, belediye başkanlarının hapse atılması, demokratik kitle örgütlerinin, derneklerin, dergilerin, gazetele-

rin kapatılması, solcuların işten atılması, işçilerin sendikalaşmasının, grev ve eylem yapmasının yasaklanması, Alevilerin yok sayılması vs. bütün bunlar AKP'nin keşfettiği, AKP iktidarıyla birlikte uygulanmaya başlayan politikalar değildir.

Bunlar Türkiye Cumhuriyeti kuralları berri uygulanan devlet politikalarıdır ve arkasında yerli ve emperyalist sermaye vardır. Yukarıda değindiğimiz gibi bizzat AKP, 2002 yılında Kürtlere, sola ve muhaliflere uygulanan bu şiddet politikalarıyla başa getirilmiştir. Yakın tarihe örneğin 1990'lı yıllara bakarsanız, CHP'nin, Meral Akşener'in, T. Karamollaoğlu'nun da bu yasak ve şiddet

gelecek hızlı dağılma, hapiste bulunan binlerce siyasi kadronun bırakılması, kapatılan derneklerin, yayın organlarının yeniden açılması, basın, örgütlenme, gösteri, miting yasaklarının kalkması, ortaya düzen ve egemen sınıflar açısından hiç de istenmeyen bir durum yaratacaktır. Bu nedenle AKP'nin yerini alacak olan yeni iktidarın genel politikası bir yandan kitleyi göstermelik tavizlerle oyalamaya çalışırken, diğer taraftan şimdiki AKP iktidarının uyguladığı, baskı politikalarını, yasakları devam ettirmek olacaktır.

Aslında ülkemizde egemen sınıflar ve emperyalizm açısından bakıldığında darbe koşulları vardır. Önlenemeyen Kürt hareketi,

ruma, düzenin yaşamakta olduğu siyasi, ekonomik, ideolojik krizin bu kuruma yansımaları olarak da bakılabilir. Bu nedenle ister AKP iktidarda kalsın, isterse muhalefet iktidara gelsin, her iki durumda da ordunun mevcut karmaşık haline son vermek bir zorunluluktur.

AKP darbe sonrasında yaptığı panikataktik uygulamalarla, ordunun yeniden yapılanma işini NATO ve düzen adına hakkıyla yapamayacağını ispat etmiş durumdadır. Orduya prestij kazandırma, orduyu özellikle Atatürkçü, ulusalcı kesimlerin gözünde umut haline getirme görevi muhalefete verilmiş görünüyor. Düzenin bu işin altından nasıl kalkmaya çalışacağını seçimden sonra göreceğiz.

Şimdiden söylenebilecek başka bir şey de, yeniden yapılanacak ordunun Atatürkçülüğü İslami bir biçime sokacağıdır. Bunun nasıl bir şey olacağını tahmin edebilmek için örneğin Halk TV'nin yayınladığı kitap reklamlarına bakılabilir. Bu kitaplarda Atatürk'ün İslama nasıl hizmet ettiği, gerçek İslamın ne olduğu, Atatürk'ün gerçek İslama değil dinin istismarına karşı olduğu vs. anlatılmakta yani dini yanı önde olan bir Atatürk portresi yerleştirilmeye çalışılmaktadır.

Sonuç olarak 24 Haziran sonrasında AKP ya da onun yerine iktidara gelecekleriyle Türkiye'ye demokrasinin getirilmesini beklemek gerçekçi değildir.

politikalarına çok yabancı olmadıklarını görürsünüz. Üstelik muhtemel bir iktidar değişikliği egemen sınıflar açısından hiç de istenmeyen sonuçlar ortaya çıkaracaktır. T. Erdoğan'ın devrilmesi, devrimci, demokratik güçlere yeni bir moral verecek, bürokraside, sendikalarda (özellikle Memur-Sen ve Hak-İş'te) meydana

ağır bir ekonomik kriz, denetlemeyen bir parlamento ve siyasi iktidar, kitleselleşmiş ve her an patlamaya hazır bir halk muhalefeti vs. Fakat ordu, Ergenekon operasyonları, başarısız 15 Temmuz darbe girişimi ve sonrasında yaşananlar nedeniyle yüzde yüz güvenilir bir halde değildir. Ordunun içinde bulunduğu du-

Ordunun yarım kalan yeniden yapılanma işinin, çok riskli de olsa, yeni bir darbe süreci içinde gerçekleştirilmeye çalışılması da ihtimaller dahilindedir.

Böyle bir darbenin Atatürkçü ve İslami kesimi de hırpalayan laik görünümlü bir darbe olabileceğini şimdiden söyleyebiliriz.

Umut toplumsal, demokratik hareketin bizzat kendisindedir.

Tabii ki HDP'nin meclise girmesinin ve AKP'nin yenilgisinin, toplumsal muhalefetin moralini artıracığı, yeni güç dengeleri ortaya çıkaracağı da ortadadır.

Doğaya Nobranca Yaklaşımın Ağır Bedellerine Hazır Olun!

Sinan Çiftiyürek

Öncelikle Çorlu tren faciasında ölenlerin ailelerine başsağlığı yaralılarına acil şifalar diliyoruz. Türkiye’de ve dünyada beklenmedik afetlerin yaşanmasının temelinde, insanoğlunun eline geçirdiği teknolojik üstünlükle tıpkı içtiği-yediği kaba işeyen adam misali saygısızca doğaya saldırması yatıyor!

Demem o ki, insanoğlu doğanın organik bir parçası olduğunu unutursa ve bizzat doğadan devşirdiği teknolojik araç-geç-yöntemle yine doğanın kendisine nobranca-ahlaksızca-küstahta saldırıp beton yığını haline getirirse... doğa da işte böyle beklenmedik mega tepkiler verir! Yenilerine ve daha ağır sonuçlar doğuracak olanlarına hazır olun!

selir. Yükselmeye başladı bile. Çünkü küresel ısınma gerçeğiyle gittikçe daha fazla yüzleşiyoruz. Ve bu ısınmada esas sorumlu yüzde doksan oranıyla insan etkinliğidir. Bilimin teknolojik indirgemesiyle birlikte insanoğlunun ele geçirdiği doğa yasaları karşısındaki üstünlüğün de bir sınırı olduğunun farkında olmadan ya da bu sınırı hiçe sayarak doğa ve çevreye iradi müdahalenin de çok ötesinde saygısız ve düşmanca davranışın bedelini yine aynı doğa, insanlığa ağır bir bedelle ödetecektir. Ödetmeye başladı bile.

Engels yıllar önce bu konuda uyarılmıştı:

“Fakat insanın doğa üzerin-

için ormanları yok eden halklar, ormanları yok ederken onlarla birlikte bu ülkelerin şimdiki umutsuz halinin temelinde yatan nem toplanma merkezleri ve haznelerini de yok ettiklerini bilmiyorlardı... Dolayısıyla her adımımızda, doğanın dışındaymışız gibi onun üzerinde asla bir fatihin yabancı bir halk üzerindeki hakimiyetini kuramayacağımız -ama etimizle, kanımızla, beynimizle doğaya ait olduğumuz ve onun tam ortasında durduğumuz, onun üzerindeki üstünlüğümüzün aslında sadece onun kurallarını öğrenme ve doğru bir biçimde uygulama becerisi konusunda diğer yaratıklardan daha avantajlı olmamızdan ibaret olduğu- anımsatılıyor bize.” (Akt. Alex Callinicos, Anti-Kapitalist Manifesto, sy. 49, Literatür Yay.)

emisyenları yüzünden küremizin ortalama sıcaklığı 2 derece yükseldi. Bilim insanları, okyanusların ısınmasını ve Grönland’daki buz tabakası başta olmak üzere buzulların erimesini bu gelişmeye bağlıyorlar. Atmosfere saldıgı sera gazları miktarında sırasıyla ABD, Avustralya başı çekiyor.

Küresel ısınma, adım adım geriye dönüşü olmayan bir kritik evreye doğru ilerledikçe doğa da kendini savunma refleksiyle ciddi reaksiyonlar vermeye başladı. Orman yangınlarının, sıcak hava dalgalarının, tarımsal hasarelerin, ani sellerin, yıldırımların ve kıtlık barındıran kuraklıkların artması; deniz suyu seviyesinin yükselmesi ve kıyı kentlerinin su altında kalma tehlikesinin büyümesi; milyarlarca insanı bekleyen susuzluk tehlikesi ve son yıllarda

Bu durumu, “21. yy’da Özgürlük ve Sosyalizm Manifestosu”nda şöyle özetlemiştik;

“Dünya da, iç ve dış dengeleriyle evrimi olan bir canlı organizma gibi hareket eder. Kısacası dünyamızın da sağlıklı ve doğal dengeleri üzerinde gelişme gibi bir sorunu vardır; eğer bu iç, dış dengeleri ve sağlığı önemsenmezse hastalanır ve ateşi yük-

deki zaferlerini abartarak kendimizi pohpohlamayalım. Doğa bu türden her zaferin intikamını alır. Doğrudur, her zafer önce beklediğimiz sonuçlar doğurur; ama daha sonraları oldukça farklı, öngörülemeyen etkileri olan ve sıklıkla ilk sonuçları ortadan kaldıran etkiler yaratır. Mezopotamya, Yunanistan, Anadolu ve başka yerlerde tarım arazisi elde etmek

Özcesi; ekolojik bozulmanın kökeninde daha fazla kâr, sömürü ve özel mülkiyete el koyma hırsıyla davranan insanın doğayı katletmesi bulunuyor. Üretim ve tüketimde karbondioksit, metan, azotoksit, su buharı vb. sera etkisi yapan gazların salınımının tüm uyarılara karşın hızla artmasıyla birlikte, özellikle de sanayi ve trafikten kaynaklanan bu gaz

kasırgaların daha sık aralıklarla ve daha güçlü gerçekleşmesi... Bunlar mega felaketlerin sadece bazılarıdır. Eğer insanlık doğanın bu tepkisini ciddiye alıp gerekli adımları atmazsa, her şeyi silip süpürecek olan doğanın karşı saldırısıyla yüzleşmesi kaçınılmaz olacaktır.”

canbegyekbun@hotmail.com

SERMAYE SAHİPLERİ SINIFININ KANATLARI ALTINDA

Osman Koçak

Neden “burjuvazi”, “kapitalistler” değil de bu uzun “sermaye sahipleri sınıfı” tamlaması ?

Kendilerini sosyalist/komünist/devrimci olarak niteleyen ve yine bu sıfatlarla nitelenen örgütlerde/kurumlarda/yapılarda toplumsal muhalefetin ön saflarında yürür görünenlerin, geçmiş ve güncel mücadele süreçlerinde bedel de ödemiş olanların çok büyük bir kısmı bilimsel sosyalizmin temel kavramlarına önemli ölçüde yabancılaştıkları için.

Eğer kapitalizme ve sosyalizme ilişkin bir şeyler anlatılması isteniyorsa/gerekliyorsa, mücadeleye yıllarını vermiş olanlara dahi artık, öncelikle temel kavramların yeniden ve yeniden ayrıntılı açıklanması, somut bağlantılarına kadar inilerek ve örneklenerek açıklanması gerekiyor da onun için.

“İşçi sınıfı mı kaldı ?” sorusuna “yeddiğiniz, içtiğiniz, giydiğiniz, eviniz, taşıtınız, yolunuz, ilacınız ... gökten vahiyle mi iniyor?” cevabında olduğu gibi.

Burjuvazi, kapital, sermaye, kapitalizm, emperyalizm, kapitalist, sermaye sahibi, değer, artı-değer, işçi, sınıf, işçi sınıfı, üretim v.b. temel kavramlardan söz edildiğinde “kadroların” çok büyük bir bölümünün boşluğa baktığını görürsünüz. Ya da söyleşinin ya da tartışmanın bir yerinde kendinizi bilimsel sosyalizmin tam karşı kutbunda bulabilirsiniz.

Aslında bu durum yalnızca bugünlerin günahı sayılamaz. 1960’larda, 70’lerde, 80’lerde de durumun çok farklı olduğunu söyleyemeyiz. Az sayıda her şeyi bilen dışında çok sayıda çok şeyi, bu arada bilmediğini de bilmeyenler, bilme, öğrenme, sorgulama ve araştırma gereğini de görmeyenler: Nasıl olsa “bir bile-nimiz” vardır.

Teori ile pratiğin arasında bir türlü doğru bağlantıların kurulamadığı; örgütün ve mücadelenin liderliğe, liderliğin tok ve güçlü bir sese, tutarlılık aranmayan seri ve kalabalık, baskın hitabete; polisle, paramiliter çetelerle ve diğer sol gruplarla çatışmalara indirgendiği, kavramların da pratiğe uygunlaştırıldığı ortamlarda bir komünist/sosyalist/devrimci gibi düşünmedikleri halde kendilerini komünist/sosyalist/devrimci sananların/satanların çokça bulunması kaçınılmaz.

Kavramların içinin boşaltılma-

sı, bulanıklaştırılması sadece politik yönelimler açısından değil, işçi, köylü, öğrenci, genç yığınların kendi gelecekleri açısından da yanlış seçimlere yönelmelerinde ki temel nedenlerden biri.

Mülkiyet sahipleri – mülksüzler karşıtlığının bilinç dışına itilerek; sermaye sahipleri sınıfının arslanları, kaplanları, sırtlanları, akbabaları işçi – emekçi kitlelerden sömürdüklerinin büyük parçalarını kapmak için birbirlerine hırlayıp, diş gösterir, pençe atarken mülksüzlerin belki bir kemik düşer beklentisiyle artlarına dizilmelerinin temel nedenlerinden biridir kendilerini komünist/sosyalist/devrimci olarak satanların burjuvazinin irili ufaklı, laik – anti laik, şeriatçı, türbanlı – türbansız, ulusalcı – milliyetçi – Kemalist – anti emperyalist (!), hatta sosyal demokrat, sosyalist (!), demokrat (!) kanatlarının ardına dizilmeleri.

Az biraz mürekkep yalamışların (aydın, entel, entelektüel, akademisyen, öğretmen, öğrenci, sanatçı, serbest meslek erbabı; örgüt, parti, kurum, yapı, sendika, dernek, dergi kadroları) saplanıp kaldıkları ikilemleri (laik – şeriatçı, sosyalist – milliyetçi – ulusalcı – anti emperyalist, Türkçü – Kürtçü, ABD karşıtlığı – AB yandaşlığı, bir türlü gelmeyen Şanghay 5’lisini bekleyenler) bugün sadece sermaye sahipleri sınıfının tek adamına (RTE) karşıtlığa ya da yandaşlığa dönüştürüldü. Sermaye sahipleri sınıfının hedeflerine gerekli katkı sağlandı.

24 Haziran 2018 seçimleri öncesi burjuvazinin her türlü aracı, gereci, medyası tarafından parlatılan sermaye sahipleri sınıfının diğer partilerinin (CHP, İYİP, SP, DP, VP v.s.) ve adaylarının ardına dizilenler sürükledikleri kitlelerde derin bir hayal kırıklığına yol açtılar.

Kürtlerin ulusal demokratik hakları savunuculuğunun haklılığı da sonuç olarak Türkiye partisi olmayı seçen HDP’nin içinde veya çeperinde olarak dizilmeye indirgendi.

Bir kısmı bizzat bu karşıtlıklar içinde, tribünlerdeki holiganlar gibi karşı takıma küfürler sallamakla (sosyal medyada, evlerde, kahvelerde hatta toplu taşıma araçlarında) kendi kendilerini tatmin ediyorlar. Söylemleri ve davranışları bağımlılık yaratmış. Ödüllendirici beyin kimyasalları (dopamin gibi) ancak böylece tavan yapıyor.

Mürekkep yalamışların bir bölümü de kendilerini, merkezine

koydukları şiirli, şarkılı, türkölü, etkinlikli paylaşımları ile görünür kılıp, beğeni (like) toplamakla meşguller. Bir tatmin yolu sonuçta.

Mürekkep yalamışlar, mülksüzlerin mülk sahiplerine karşı savaşımında, sessizce, iğne ile temel kazıp, (doğaldır ki iğne ile herkeslerin işitebileceği yüksek sesler çıkartılamaz) temele bir tuğla, tuğlanın üzerine de harç koyarak kişisel tatminlerine ulaşamıyorlar.

Peki neden?

Saflık, iyi niyet söz konusu olabilir. Sonuçta insanlık durumları. Yaşam deneyimsizliği falan. Özellikle mücadelelere yeni katılanlar, çevre çeperde olanlar açısından.

Ya on yıllarca siyasetin/mücadelenin göbeğinde pişmiş olmaları beklenen, “bir bilen”, “lider” konumunda görülenlere ne demeli?

Sermaye sahipleri sınıfının partileri saflarında komünistlik/sosyalistlik/devrimcilik, küçüklü – büyüklü, dar – geniş çıkarların/çıkar beklentilerinin, yaşam kalitesi/kaliteli yaşam arayışlarının, elde olanı koruma çabalarının çevre, destek, çıkar grubu oluşturmada kullanılan yaldızları mıdır?

CHP’nin o meşhur “sol”una (Dönem dönem olduğu gibi bu son dönemde de tasfiye ettiği içindeki “sol”a da) mesafe koymas; seslerini burjuva parlamentosunda, pardon, başkanlık meclisi sahnesinde duyurmaya çabalayan “komünist/sosyalist/devrimcileri” HDP’ye yöneltti.

Önceleri, memleket, “Selin Sayek Böke, İlhan Cihaner” v.b. CHP’nin sol kanadı ile birlikte “Biz” iken; CHP’nin sol kanadı K. Kılıçdaroğlu ve ekibi tarafından kılıçlanınca bu kez HDP ile “Biz” oldu.

Derler ki: -Kemal Okuyan, Aydemir Güler, Metin Çulhaoğlu ile birlikte, sonradan olsak da, TKP’nin adını kıskançlıkla koruyan, paylaştırmayan, TKP adını kullananları lise öğrencilerini yönlendirerek, mekanlarını basıp dövecek kadar tutkun “komünistler” idik.

Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını, onların çıkarlarını onlardan da doğru takdir ederek tayin ediyorduk.

Arada bir “kapitalizm” kelimesini telaffuz etmek gerekse de yeminli anti-emperyalisttik. Atatürk ve Kemalistler de anti-emperyalisttiler. Biraz biraz buluş-

yorduk. Onlar her mahallede bir milyoner (Ve emperyalistlerle çıkar ortaklığı kurmuş bulunan bugünün kapitalistlerini) yaratsalar da. Çünkü anti-emperyalist idiler.

Fakat K. Kılıçdaroğlu umutlarımızı kılıçladı. Taa TİP’ten, SİP’ten, TKP’den, HTKP’den, nihayetinde çağdaş TİP’ten gelip HDP üzerinden “Başkanlık Meclisine” dahil olduk: “Dört nala gelip Uzak Asya’dan, Akdeniz’e bir kısrağ başı gibi uzandık.”

Nazım Ustanın “Davet” şiirinin ana teması işlerine gelmeyenler şiirin ilk üç ve son üç dizesini dillerine dolarlar. Ana temayı ifade eden altı dizeyi ise kısaltırlar(!):

“Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar çıplak

ve ipek bir halıya benzeyen top-rak,

bu cehennem, bu cennet bizim.

Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,

yok edin insanın insana kullu-ğunu,

bu davet bizim...”

İnsanları kendilerine kul edenlerin, insanın insana kulluğunu yok etmek için çalışmayacakları çok açık.

Memleket Biziz Platformu ile HDP, yeni TİP ile HDP arasında ortak bir programatik belge oluşturulduğuna ilişkin bir belge, bilgi yok.

Yoksa ortaklaşılın HDP Seçim Bildirgesi midir? “Komünistler/Sosyalistler/Devrimciler” içinde “sermayenin özel mülkiyetinin kaldırılması” hedefi olmadığına göre acaba bu bildirgenin neresindedirler?

Herhalde Başkanlık Meclisi sahnesinde “Başkan Babamızın Sonbaharı” piyesinin pandomim maskeli balo olarak sahnelenmesinde rol alacaklar. Başkan Babamız Devlet Opera ve Balesini de kendine bağladığına göre. Halkımız Meclis pandomimleri ile eğlenecek. Bu maskeli baloda anlaşılıyor ki rozetler ve maskeler serbest: Sosyalist, komünist, devrimci, sosyal demokrat, liberal, hümanist, milliyetçi sosyalist, vicdan sosyalisti, şeriatçı anti-emperyalist falan.

Kolaylıklar dilemekten başka elden ne gelir?

Sermaye sahipleri sınıfının kanatları altında bir gelecek aramak kendi seçimleri.

Yine de dilerim ki, sermaye sahipleri sınıfının kanatları arasında bir ordan bir burdan çarpılmasınlar.

İran'da Protestolar Çatışmalarla Sürüyor

İran'ın bozulan ekonomisi nedeniyle kızgın protestocular, pazartesi günü parlamento önünde polislerle karşı karşıya geldiler ve sosyal medyada paylaşılan videolarda, güvenlik güçlerinin protestoculara göz yaşartıcı gaz attığı görülüyor.

Planlanmamış olan gösteri, Tahran'da cep telefonları ve elektronik cihazlar satan iki büyük alışveriş merkezinin ve daha önce de Büyük Çarşı'nın kapanmasının ardından geldi.

Bu gösteriler, Amerika'nın Tahran'ın dünya güçleriyle olan nükleer anlaşmasından geri çekilme kararının ardından İran'da yüzeyin altında mevcut olan yaygın bir rahatsızlığa işaret ediyor.

Protestoları kimin yönlendirdiği hemen belli olmadı. İran'ın yarı resmi haber ajansları Fars, ISNA ve Tasnim, Büyük Çarşı'daki protestoların, devletin döviz kurunu kontrol etme çabalarına rağmen, İran riyalinin kara borsada dolar karşısında 90 bine düşmesinden sonra, patlak verdiğine işaret ettiler.

... İran'daki devlet medyası Büyük Çarşı gösterisini hemen vermedi. Sadece Fars, parlamentonun önündeki protestoyu sadece esnafların "milletvekillerinin yükselen fiyatları durdurmalarını" istediklerini belirttiler.

Tahran'ın Büyük Çarşı'sı uzun zamandır İran siyasetinde bir muhafazakârlık merkezi olmuştur ve şehir içinde büyük alışveriş merkezlerinin inşasına rağmen ülke içinde ekonomik bir güç olarak kalmayı sürdürmektedir. Pazar esnafı, İran Şahı Muhammed Rıza Pehlevi'ye karşı çıktılar ve onun yerine 1979 İslam Devrimi'ni desteklediler.

Geçen yılın sonunda, benzer ekonomik protestolar İran'ı karıştırdı ve 75 şehir ve kasabaya yayılarak, 2009'daki ihtilafı başkanlık seçimlerinden bu yana ülkenin en büyük gösterileri oldu. Aralık ayı sonlarında ve Ocak ayı başlarında yapılan protestolarda en az 25 kişi öldüğünü ve yaklaşık 5.000 kişinin yetkililer tarafından tutuklandığı bildirildi. Ancak bu protestolar Tahran'ın aksine, İran'ın diğer vilayetlerini büyük ölçüde etkilemişti. Analistler, muhafazakarların büyük olasılıkla, Meşhed'de İran'ın siyaseti içindeki nispeten ılımlı bir din adamı olan Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani'nin yönetimini zayıflatmak için düzenlenen ilk protestayı teşvik ettiğine inanıyorlar. Daha sonra protestolar kontrolden çıktı ve insanlar hem Ruhani hem de Yüce Lider Ayetullah Ali Hamaney'i açıkça eleştirdi. Ruhani'nin hükümeti, yüksek işsizliğin başı çektiği ekonomik sorunlarla boğuştu. Hükümetin

saptadığı 42.000 rialin 1 ABD dolarına eşit olduğu döviz kuru oranı, karaborsada hızla aşıldı. Devlet televizyonu pazartesi günü, İran Merkez Bankası başkanı Valiollah Seif'in hükümetin karaborsa ile mücadele etmek için önümüzdeki hafta paralel bir pazar oluşturmayı planladığını söyledi.

Bu arada, bazı muhafazakarlar, yeni seçim çağrısında bulundular ya da Rouhani'nin sivil hükümetinin yerine ordu liderliğindeki bir hükümet getirilmesini istedikler. İran'ın muhafazakar Devrim Muhafızları'na yakın olduğuna inanılan Fars haber ajansı, Pazartesi günü Sobh-e gazetesinin yayınladığı hükümetin, "yabancı tehditlere boyun eğmeye ve" müzakere masasına oturmaya hazır olduğunu belirten bir makaleyi yayınladı.

www.telegraph.co.uk,
25 Haziran 2018

Gazze, 'Dünyanın En Büyük Hapishanesinden' Dünyanın En Büyük Tecrit Hücresine!

İsrail, Kerem Şalom geçişini tekrar açmalı ve Gazze Şeridi'ni yeniden inşa etmeye yardım etmek için çaba göstermelidir.

Gazze Şeridi'nde yaşayan iki milyon Filistinli, dünyanın en büyük hapishanesinden, dünyanın en büyük tecrit hücresine geçecek. Başbakan ve Savunma Bakanı, Genelkurmay Başkanı'nın da rızasıyla, Gazzelilerin mal alıp kendi mallarından bazılarını da ihraç edebilecekleri tek kapı olan Kerem Şalom geçişini kapatma kararı aldılar. Sadece gıda ve ilaç izin verilecek.

Kendisine karşı mücadeleyi sona erdirmek için, İsrail'in yalın dolan torbasından bu zalimce kararı çıkarmak, yalnızca Orta Doğu'nun en güçlü ülkesinin yangın çıkartıcı uçurtmalarına karşı savaşının başarısızlığını değil, her şeyden önce daha önce ordunun bile çatışmaları azaltacağına inandığı somut bir çözümünden kaçışını kanıtıyor. İsrail, Hamas'ı İsrail'e yönelik saldırılarını durdurmaya zorlamak amacıyla, hava saldırıları eşliğinde yıllarca süren sınımsız bir ablukayı merkez alan bir takti-

ği benimsedi. Bu, sivillere doğrudan ateş etmeden veya Hamas liderliğini hedef alan suikastlere girişmeden önceki son adımdır.

Hiç kimse İsrail'in Negev topraklarının tarlalarında her gün

kasıtlı olarak çıkartılan yangınlarla, Yahudi sakinlerinin hayatının tehdit edilmesini ve milyonlarca şeker zarar görmesine neden olan bir rahatsızlığı kabul etmemesine itiraz edemez. Ancak Gazze Şeridini geliştirmeye yardım etmek, önemli ekonomik toparlanma, düşmanlığın uzun süreli olarak durdurulması - ve İsrail çalışma izinlerinin cömertçe tahsis gibi masadaki teklifle-

rin tamamen göz ardı edilmesi, İsrail'in sadece askeri bir çözümün huzur getireceği yanılsamasına kapılmış olduğu anlamına geliyor. Bu yanılsama, 2014 yılındaki yaklaşık dört yıllık göreceli bir

sükunete yol açan Protective Edge Operasyonu'ndan sonra oluştu. Aynı zamanda bu durum diplomatik eylemsizliğe ve bir rahavet duygusuna yol açtı ve bu da çıldırmış bir güç zehirlenmesini doğurdu.

İsrail, görünüşe göre, sefalet içinde olan Gazzelilerin, Hamas liderleri üzerinde baskı uygulayacağını, böylece bu liderlerin bir el hareketiyle İsrail'e yönelik saldırı-

ların sona ereceğini ümit ediyor. Başka bir deyişle, acımasız askeri operasyonların başaramadığını, tecrit başaracak!

Ancak bunun sonuç vermesi pek olası değildir. İsrail uluslararası baskıdan korkmaktan vazgeçmiş olsa bile, Gazze'deki baskıyı artırmak Hamas'ı şiddetli bir yanıt ve hatta belki de büyük çaplı bir askeri çatışmaya sürüklemeye zorluyor.

Ancak bu, ilahi bir buyruk değildir. İsrail, Gazze'nin kapılarını kilitleme konusundaki ahlaksız kararını iptal edebilir ve geri alabilir; Mısır ya da yardım etmeye istekli herhangi bir ülke aracılığıyla Hamas'la işbirliği yapmak için bir çaba göstermeye; Pavlovcu askeri müdahalelerini bir kalkınma ve rehabilitasyon politikasıyla değiştirmeye ve Hamas'ı çözümün bir parçası olarak görmeye çalışabilir. Aksi takdirde, hükümet İsrail halkını, savaşı önlemek için yapabileceği her şeyi yaptığına ikna edemeyecektir.

Haaretz Gazetesi Başyazı,
11 Temmuz 2018

Libya'nın Dünü ve Bugünü

Libya'nın eski cumhurbaşkanı Muammer Kaddafi'nin Batı destekli suikastının ve Afrika'nın en büyük milletlerinden birinin düşüşünün üçüncü yıldönümü

1967'de Albay Kaddafi, Afrika'daki en fakir uluslardan birini miras aldı; Ancak, öldürüldüğünde, Libya'yı Afrika'nın en zengin ülkesi haline getirmişti. Libya, kişi başına düşen en yüksek GSYİH'ya ve kıtada en yüksek ortalama yaşam süresine sahipti. Libya'da, Hollanda'dakinden daha az insan yoksulluk sınırının altında yaşıyordu.

NATO'nun 2011 yılındaki müdahalesinden sonra Libya çökmüş bir devlettir ve ekonomisi de darmadağındır. Hükümetin kontrolü parmaklarının arasından kayarak milis savaşçıların eline geçerken, petrol üretimi hemen tümüyle durdu.

NATO'nun müdahalesinden bu yana Libya'nın başına bela olan çeşitli yerel, kabile, bölgesel, İslamcı ya da canilerden oluşan milisler kısa süre önce iki savaşan grupta toplandı. Libya şimdi her ikisi de kendi başbakanı, parlamentosu ve ordusu olan iki hükümete sahip.

Bir yanda, ülkenin batısındaki İslamcı ittifak milisleri, Trablus ve diğer şehirlerin kontrolünü ele geçirdiler ve seçilen parlamento-yu kovarak kendi hükümetlerini kurdular.

Öte yandan, ülkenin doğusunda, Tobruk'ta 1.200 kilometre uzağa sürülen anti-İslamcı politikacıların egemen olduğu "meşru" hükümet, artık hiçbir şeyi yönetmiyor.

Kaddafi yönetiminin düşüşü ülke için en kötü senaryoları yarattı: Batılı elçiliklerin hepsi ülkeden ayrıldılar, ülkenin güneyi teröristler için sığınacak bir güvenli bölge oldu ve Kuzey sahili göçmen kaçakçılığı merkezi haline geldi. Mısır, Cezayir ve Tunus Libya ile sınırlarını kapatılar. Bunların hepsi, yaygın tecavüzler, suikastlar ve işkenceler, iliğine kadar batmış bir devletin resmini tamamlayan bir ortamda gerçekleşiyor.

Amerika, açık bir şekilde Libya'daki iki beceriksiz hükümetten bıkmış durumda ve şu anda üçüncü bir gücü destekliyor: kendini Libya'nın yeni diktatörü olmaya aday gören uzun zamandan beri CIA'nın malı olan General Khalifa Hifter. 1980'lerde Kaddafi ile

bozuşan ve CIA tarafından eğitildiği CIA genel merkezinin yakınında yıllarca yaşamış olan Hifter, 1996'da Kaddafi'yi devirmek için yapılan yarım kalmış girişim de dahil olmak üzere Amerikan'ın Libya'daki sayısız rejim devirme girişimini destekledi.

1991'de New York Times, Hifter'in "Amerikan istihbarat elemanları tarafından sabotaj ve diğer gerilla vasıflarında eğitilen 600 Libya'daki askerden biri" olduğunu yazmıştı.

Hifter'in güçleri şu anda Libya'nın ikinci büyük şehri Bingazi'nin denetimini ele geçirmek için El Kaide grubu Ansar el-Şeriat'la rekabet ediyor. Ansar el Şeriyat, Albay Kaddafi'ye karşı NATO kampanyası sırasında Amerika tarafından silahlandırıldı. ABD'nin teröristleri desteklemesinin geri tepmesine bir başka örnek de, Ansar el-Şeriyat'ın, ABD tarafından ABD Büyükelçisi Stevens'in acımasızca suikasta uğraması nedeniyle suçlanmasıdır.

Hifter şu anda ABD'den lojistik ve hava desteği alıyor, çünkü onun fraksiyonu, Batılı finansörlerle, spekülörlere ve batı sermayesine açık olan çoğunlukla laik bir Libya öngörüyor.

Belki de, NATO'nun gözünde Kaddafi'nin en büyük suçu, yerel emeğin çıkarlarını yabancı sermayenin çıkarlarından üstün tutması ve güçlü ve gerçek bir Afrika Birleşik Devletleri arayışındır. Aslında, Ağustos 2011'de Başkan Obama, Libya'nın Merkez Bankası'nın Kaddafi'nin Afrika IMF'si ve Afrika Merkez Bankası'nın kurulması için tahsis etmiş olduğu, 30 milyar dolarına el koydu.

2011'de, Batı'nın amacı, Afrika'da zaten en yüksek yaşam standardına sahip olan Libya halkına yardım etmek değil, Kaddafi'yi devirmek, bir kukla rejim kurmak ve Libya'nın doğal kaynaklarının kontrolünü ele geçirmektir.

40 yılı aşkın bir süre, Kaddafi ekonomik demokrasiyi geliştirdi ve tüm Libyalılar için ilerici sosyal refah programlarını sürdürmek için ulusallaştırılmış olan petrol zenginliğini kullandı. Kaddafi'nin yönetimi altında, Libyalılar yalnızca ücretsiz sağlık ve ücretsiz eğitimden değil, aynı zamanda ücretsiz elektrik ve faizsiz kredilerden de yararlandılar. Artık NATO'nun müdahalesi sa-

yesinde sağlık hizmetleri sektörü, binlerce Filipinli sağlık çalışanının ülkeden kaçmasıyla çöküşün eşiğinde, ülkenin doğusundaki yükseköğretim kurumları kapatıldı ve şimdilerde, karartmalar, bir zamanlar gelişmekte olan Trablus için sıradan bir olaydır.

Ülkenin kadınları, NATO'nun bombalama kampanyasından en çok mağdur olan gruptur. Diğer birçok Arap ülkesinden farklı olarak Kaddafi'nin Libya'sındaki kadınlar eğitim görme, iş bulma, boşanma, mülk sahibi olma ve gelir sahibi olma hakkına sahipti. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi Kaddafi'ye kadın haklarını desteklediği için övgüde bulunmuştu.

Albay 1969'da iktidarı ele geçirdiğinde, sadece birkaç kadın üniversiteye gidiyordu. Bugün, Libya'nın üniversite öğrencilerinin yarısından fazlası kadındır. Kaddafi'nin 1970 yılında geçirdiği ilk yasalardan biri de eşit işe eşit ücret kanunuydu.

Günümüzde yeni "demokratik" Libya rejimi kadın haklarını kısıtlıyor. Yeni egemen kabileler güçlü bir şekilde ataerkil olan geleneklere bağlılar. Ayrıca, müdahale sonrası Libya siyasetinin kaotik doğası, toplumsal cinsiyet eşitliğini bir Batı sapıklığı olarak gören aşırılık yanlısı İslamcı güçlerin serbestçe hüküm sürmelerini sağladı.

Üç yıl önce, NATO Libya'daki misyonun "NATO tarihinde en başarılı olanlardan biri" olduğunu ilan etti. Gerçek şu ki, Batı müdahaleleri Libya, Irak ve Suriye'de muazzam başarısızlıktan başka bir şey getirmedi.

Unutmayalım ki, batının askeri müdahalesinden önce, bu üç ulus en yüksek bölgesel kadın hakları ve yaşam standartları ile

Orta Doğu ve Kuzey Afrika'nın en modern ve laik devletleriydi.

Ortadoğu'da on yıl süresince başarısız askeri seferler Amerikan halkını trilyonlarca dolar borç içinde bıraktı. Bununla birlikte, bir grup pahalı ve ölümcül savaşlardan büyük ölçüde kârlı çıktı: Amerika'nın Askeri-Sanayi-Kompleksi.

Yeni askeri üsler inşa etmek, Amerika'nın askeri eliti için milyarlarca dolar anlamına geliyor. Will Blum'un işaret ettiği gibi, Irak'ın bombalanmasını takiben, A.B.D, Kuveyt, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman ve Suudi Arabistan'da yeni üsler kurdu.

Afganistan'ın bombalanmasını takiben, ABD şimdi Pakistan, Kazakistan, Özbekistan ve Tacikistan'da askeri üsler inşa ediyor.

Yakın zamanda Libya'nın bombalanmasının ardından, ABD Seyşeller, Kenya, Güney Sudan, Nijer ve Burkina Faso'da yeni askeri üsler kurdu.

Libya'nın Afrika, Ortadoğu ve Avrupa dünyalarının stratejik keşişme noktasında bulunduğu göz önüne alındığında, ulusun Batılıların kontrolünde olması, bu üç bölgeye ve ötesine iktidarı yansıtanın dikkate değer biçimde etkili bir yolu olmuştur.

NATO'nun askeri müdahalesi, Amerika'nın askeri eliti ve petrol şirketleri için önemli bir başarı olabilir, ancak sıradan Libyalılar için, askeri kampanya gerçekten de 21. yüzyılın en büyük başarısızlıklarından biri olarak tarihe geçebilir.

Garikai Chengu

Global Research,

19 Ekim 2014, 18 Şubat 2018

SİVAS'ı Unutmadık! Unutturmayacağız!

“Tekinsizim Size Göre... İbret İçin Yakılması Gereken”

Metin Altıok

O kara günden bu güne tam çeyrek asır geçti. Acılarımız bir türlü azalmadı; yaralarımız bir türlü kabuk bağlamadı. için için kanamaya devam ediyor,

Tam 25 yıl önce Sivas-Madımak Otelinde arkaları sıvazlanarak salıverilen bir grup tarafından çıkarılan bir yangında, kızıl alevler ve kapkara dumanlar arasında tam otuz üç canımızı kaybettik. Unutulması, yürek dayanası bir gaddarlık, bir vahşet değildi bu katliam,

O nedenle de unutmadık, asla unutturmayacağız; asla unutturmayacağız, Onlar mazlum Anadolu halklarının en vicdanlı, en yetenekli, en insaniyetli oğulları ve kızlarıydılar. Sesleri, sazları, şiirleriyle yaşamımızı güzelleştiren, umutlarımızı tazeleyen, bütün halklara bir nazarla bakabilen insanlardılar, insanın hasıydılar, Bugün Burhaniye Cumhuriyet

Meydanında vicdanlı halkımız ve Körfez'in her tarafından gelen devrimciler ve demokrat-

lar; Madımak'ta kaybettiğimiz ölümsüz ölümlerimizi unuttuklarını, unutmayacaklarını

-adeta bir miting gibi- kitlesel bir basın açıklamasıyla gösterdiler. (İşbaşı/Balıkesir)

***“Ve bize özgü bu,
Genç ölmek bize özgü,
Bize özgü,
bir yer yatağında çenesi bağlı
bir ihtiyar olmamak
ölümüyle dostlarını
rahatlatmamak...
Bize özgü yalnızca kemiklerin
gömülmesi toprağa, yalnızca etin
çürümesi...
Ve bize özgü,
hiç bir zaman silinmemek
anılardan...”***

Tsiba Efsan Çaylı